

Mladočovské vidlešce

Cena:
20 Kč
mladočovských

Kde zdravý selský prostě dává rozum

Z obsahu čísla

- Úvodník
- Ze zasedání zastupitelstva obce Poříčí u L. (18.5.2016), aneb poslanec Vostřel opět chyběl
- Karel Havlíček Borovský: *Co jest obec?* (1846)
- Zákon o svobodném přístupu k informacím č.106/1999 Sb. (teoreticky)
- Zeptali jsme se obce Poříčí u L. podle Stošestky, aneb když je v pytli zajíc
- Poříčsko sa súdí

Místostarosta Pavel Boštík → Dudmanovi
Starosta František Bartoš → Dudmanovi
JUDr. Pavel Nádvorník → město Vysoké Mýto
Dudmanovi → Krajský úřad v Pardubicích

- O vlkovi a jehňátku
- Hlas pro Brexit i z Mladočova
- Duchovní koutek: Z ašrámu do kláštera
- Mýtus a fakt
- Mladočovské bylinky: řepík
- Pozvánky
- Anglický koutek
- Výzva: ztratili se pštrosi
- Vtipy

Mladočov zachvátila vedra, která nás trénují na přežití v extrémních podmínkách. Takové tedy máme zase horké léto, sem tam nějaké ty srážky, které osvěží všechnu zeleň a omyjí i stopy po tlapkách kocourů z kapoty auta. Všechno nežádoucí ale úplně spláchnout nedokážou...Na každém domě udělali místní už zase kus viditelné i neviditelné práce.

Opravili nám sokl pod křížem Ježíše na návsi u kostela a bouračkou započala developerská stavba nové autobusové zastávky pod Mladočovem.

Stará lípa pod kostelem padla na jaře za obětí motorovkám, zato ale mladíčkových líp při vjezdu do

Mladočova nám už pěkně majestátní.

Je čas na chození do lesa na houby, na borůvky, nebo si někam jít natrhat bylinky: třezalku, jitrocel, řepík, lipový či bezový květ. Můžeme jít vykydat hnůj, nebo si jít i zasportovat - raději ale ve sportovním oblečení, aby se dal v Mladočově odlišit od někoho, kdo vypadá, že utíká pro sousedskou pomoc, protože se mu začala telit kráva, nebo pro radu, kde sežene honem delší kardan, protože právě zjistil, že ten jeho jaksi nedosahuje až k náhonu traktoru. Nám dá nejvíc běhání, když uteče prase, nebo jalovička Evženka.

Mužova práce od setmění do setmění, ale ženině konce není... má pokušení si to člověk občas (zvláště v létě) říci, ale zas tak hrozné to není, pokud si žena dá pokoj a neřeší, že kvůli mouchám, co neuvízly po zápase o život na mucholapkách, je třeba umýt okna. Těch pár intenzivních dnů, kdy se dělá seno, se to ale dá vydržet. Odměnou je pak existenciální klid duše, nirvána, jakou nenajdeme ani v himalájských buddhistických kláštorech. To si jen člověk sedne a je rád, že je. A předčasně by si neměl vlastně sedat, protože ztuhne a už mu nepůjde tak snadno vstanout a znovu tělo rozhýbat.

Jaký pokrok je stejně pro nás mechanizace při dělení sena oproti ručnímu kosení a volnému senu. Kosarka bubnowa vše poseká a rozháže, obracák nahradí ruční hrábě, stejně tak shrnovač. A lis Fortschritt na malé

balíky sena je pro malé hospodáře jako malý zázrak. Báseň v pohybu. Za patřičného rachocení stroje jehly seno nabírají ze země nahoru, pak si to další drápy předávají zprava doleva a další drápy výše pohlcují seno zepředu dozadu do útrobu stroje, kde je seno stlačováno. Balíky jsou malé, ale dobře stlačené, skladovatelné a po čertu lehčí než ty velké a člověkem zvládnutelné bez použití dalšího stroje (drapáku). Je jich ale požehnaně.

Milí čtenáři Vidlí, ať již s blaženým uspokojením odpočíváte po sklizni sena, ať jste na dovolené, nebo odpočíváte na svých chalupách a zahradách, opět držíte v rukou další číslo Vidlí. Kromě toho, jak se tedy vyvíjejí staré kauzy, Vám opět přibližujeme poslední zasedání našich poslanců. Dovolili jsme si v tomto čísle také připomenout stále moderní myšlenky českého novináře pana Karla Havlíčka Borovského a přinést zprávy též o některých dalších událostech, které se nás dotýkají.

Přejeme Vám dlouhé příjemné léto, necht' po něm pro další podzim a zimu zůstanete nabití sluníčkem a budete překypovat zdravým selským.

Ze zasedání zastupitelstva obce Poříčí u Litomyšle (18.5. 2016), aneb pan Vostřel opět chyběl

Nejprve se Neil, který velice rád komunikuje, ještě těsně před zahájením zasedání velmi snažil přimět k diskusi některé přítomné zastupitele na téma nevěrohodnosti svědecké výpovědi, jakou podali správnímu orgánu v Litomyšli při vyšetřování případu *Pokousaná ruka*. Že jejich výpověď nebyla věrohodná usoudil i samotný právník MěÚ Mgr. Pavel Brandejs, a to i porovnáním výpovědi s videonahrávkou. Od pana starosty byla výpověď spíš vědecko-fantastická a v nesouladu s vlastní stručnou výpovědi v létě, kdy žádný konflikt neviděl.

Pan Mgr. Brandejs (41) je mimochodem podle oficiálních internetových stránek funcionářem ODS (místopředseda regionálního sdružení), ve 29 letech v r. 2004 byl dokonce už zastupitelem Pardubického kraje. Letos také kandiduje do Krajského zastupitelstva za ODS a Nezávislí. Nepochybně má tedy letitou stranickou vazbu na dnes místostarostu města Litomyšle pana Kortýše (kandidáta na hejtmana), vedle něhož stojí na fotce na facebooku. Jisté jméno Mgr. Pavel Brandejs též figuruje v dozorčí radě Vodárenská Svitavy s.r.o., provozovatele vodovodů a kanalizací. Jen pro informaci: soudcové a tajemníci obcí nesmějí mít ze zákona funkci v politické straně, ale ti, co řeší přestupky ano, nad čímž se trochu pozastavujeme, přinejmenším nad tím, když nám neoznámí možný konflikt zájmů.

Dále si Neil povzdechнул, jak rád by někdy slyšel diskusi mezi zastupiteli, která tam prakticky nebývá. A má pravdu Neil, neboť od toho je veřejné zasedání, aby mohl občan nahlédnout do přímého demokratického procesu tvorby rozhodnutí, nejen do výsledků.

Pan místostarosta se před zahájením zasedání ptal: "Neile, máš kameru zapnutou?"

"Mám, mám. Nebudeš ukradl znovu, ty loupežník?", odpověděl Neil. Přijďte někdy na zasedání, je to tam někdy vážně zábavné a informativní v neobvyklém slova

smyslu. Nyní je účast občanů docela mizerná, kromě Voralových tam občas přijdou tu a tam jen někteří příbuzní zastupitelů.

V 19. hodin bylo zahájeno samotné zasedání. Chyběl pan Faltys junior, zastupitel a jednatel Stavebního sdružení Boštík, a také další poslanec pan Vlastimil Vostřel, který to s absencí (nepřítomností) už poněkud přehání. Chápeme, že je to možná ztráta času a je lepší jít na houby, ale přece jen byl zvolen... Až člověka napadá, proč vlastně vůbec souhlasil se svým jménem na kandidátní listině, cože ho vlastně vedlo k tomu kandidovat do zastupitelstva, když přece musel vědět, co hrozí jeho židli - že bude často prázdná. My přicházíme o jeho cenné příspěvky do diskuse nad body jednání či spíš o jeho možnost diskusi vyvolat. Totiž většinou má zapisovatel

již dopředu vše zapsané a jen to čte, žádná zvláštní diskuse se prakticky o ničem nekoná. Navržené body zasedání byly tyto: zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření obce za r. 2015; žádost o příspěvek z rozpočtu obce pro knihovnu Svitavy; vyrozumění, jak dopadla žádost o dotaci na výstavbu hasičské zbrojnice; osazení herních prvků u informačního centra v Poříčí; pořízení nového územního plánu atd. a Různé. Celkem tam bylo 12 bodů. Není naší povinností o všech poreferovat, nejsme radniční periodikum, ale i tak jdeme do větších podrobností.

Neil navrhl, aby někdo navrhl prodiskutovat i výzvu či návrh na *rezignaci na post zastupitele osob*, jako jsou Pavel Boštík, Radim Bárta a Jiří Rosypal, za některá svá jednání. V případě pana Boštíka například za neoprávněný útok na jeho majetek (kamera), k prokázání čehož došlo v případě pana Boštíka dokonce přímo u Okresního soudu ve Svitavách. V případě ostatních dvou například za nevěrohodnou výpověď u správního orgánu v Litomyšli ohledně jejich role v případě.

Dále navrhl opět prodiskutovat otázku *osadního výboru pro Mladočov*.

A také vnést do programu téma do diskuse, jako je skutečnost, že manželka veřejného činitele, místostarosty obce, loni na veřejnosti blouznila, že ji Neil loni na jaře prý po zasedání držel pod krkem. Je to nebezpečná lež absurdního rázu, kterou by měla sama důkazy vyvrátit nebo se omluvit, nebo by to měl raději řešit v zastoupení její manžel, veřejný činitel Pavel Boštík. Jde o příliš šikmou plochu směrem k obviněním typu, že někdo chtěl někoho znásilnit, zneužít, uhranout apod. Chabou útěchou pak je, že za neodůvodněnou vazbu může nevinný dostat od státu kompenzaci.

Věra k tomu zapomněla dodat návrh na odstoupení obou dalších zastupitelů Faltysových – je totiž poněkud žinantní, když jejich příbuzná ji jen tak pěstmi do zad loni v červnu r. 2015 po zasedání napadla na venku u Lidového domu, a nemá to jakékoliv politické důsledky alespoň ve formě slovního odsouzení takového jednání. Jako by se nic nestalo.

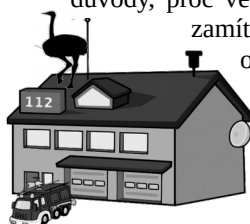
Pan starosta si občas dovoluje tvrdit, že to my nejsme

slušní občané, ale s předložením důvodů či důkazů se už neobtěžuje. On je asi ten samozvaný arbirt, který určuje, kdo je a kdo není slušný. **Jako by se "slušnost" měřila mírou shody s jeho názory (podpořenými nikoliv věcnými argumenty, ale třeba i fyzickým či slovním napadením) jeho oponentů, případně počtem získaných volebních hlasů, jimiž se několikrát chlubil.** (Já měl hlasů, že se vám o tom ani nezdá.)

Kdo je pro, abychom tyto body schválili?, ptal se starosta Franta. Nikdo. V jednotě je síla družiny.

Žádost o dotaci na hasičskou zbrojnici nebyla kladně vyhodnocena. Žádají tedy znovu. Jako lidé, kteří vlastní nemovitosti včetně stodoly plné sena si i my vážíme hasičů a snah všech okolních obcí o zajištění požární bezpečnosti, která má pozitivní dopad i na Mladočov. **Jak velkou ale stavbu potřebujeme k posílení této bezpečnosti?**

Věříme, že Ministerstvo vnitra (MV) má dobré důvody, proč věc po obodování dle objektivních kritérií zamítlo. Na následný dotaz, jak to MV odůvodnilo, odpověděl starosta, že je to **jednoduché: nejsou peníze.**

Máme za to, že peníze pro potřebné věci se vždycky najdou (hlavně z českého rozpočtu), ale musí k tomu být **řádný důvod.** Tak jednoduché to být přece nemůže, či být nemělo, jinak se utrácení peníze za kontroverzní projekty. I kdyby Peníze by se neměly utrácet prioritně za něco, k čemu nejsou **v první řadě** dostatečně dobré důvody.

Inspirativní pro nás mohou být internetové stránky obce Tržek z mikroregionu Litomyšlsko, která si na ně dole umístila okénko se stále se měnícími ciframi znázorňujícími veřejný dluh ČR. V tento moment: **1 864 959 941 863 Kč.**

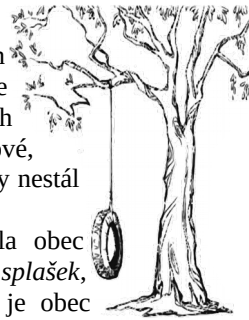
Pokud jde o postavení **herních prvků** (skluzavek apod.) u kriticky důležitého informačního centra v Poříčí, tak někdy okolo roku 2001 se postavila skluzavka, ale bez ohledu na nějaké normy – s dojezdem na beton. I naše děti ji někdy využívaly a po narazení zadku na beton musely být vždy opatrné. Na statku máme na lezení stromy a na skákání velkou trampolínu, a místo IC internet, a tak ony veřejné průlezky až u Ranče v Poříčí již nevyužíváme. Nyní obec odhlasovala, že tam postaví nové herní prvky za **42 283,- Kč.**

IC, které prodává i nanuky musí být opatrné, aby nekonkurovalo neférově soukromým živnostníkům v obci. Dle internetových stránek obce má IC momentálně otevřeno od PO-PÁ od 12-18 hodin, dopoledne ne a o víkendu vůbec. Zrovna víkend je ale na turisty frekventovanější. Odpovědnou osobou je nyní prý paní zastupitelka a dcera pana místostarosty Kateřina Kusá.

Nepamatujeme si, zda byla někde nějaká výzva, ať se hlásí zájemci o tuto pozici, která se třeba uvolnila, případně kolik bylo o ní zájemců (uchazečů) a dle jakých kritérií se rozhodovalo.

Peníze za nové herní prvky u IC jsou veřejné peníze a do diskuse se nabízí úvaha, zda by nebylo lepší je investovat do něčeho, co má pro veřejnost **co nejširší uplatnění**, nabídnout do diskuse i jiné možnosti *Co s penězi?* Obáváme

se, že prvky budou využívány spíše jen dětmi z Poříčí či cizími, takže je otázkou, co tato investice z našich obecních peněz přinese obci jako takové, co přinese Mladočovu? Osadní výbor by nestál ani korunu.

Třeba by přebytečné peníze mohla obec využít na *proplácení občanům vývoz splašek*, prokázou-li jejich vyvezení, čímž by je obec mohla motivovat dokonce od případného využívání nynější vegetační doby k vylévání splašek do suchých příkopů a trvalých porostů. Víme, že zastupitelům jde přece tolik o tu ekologii! Třeba by mohla obec *přispět na vydávání svého oblíbeného periodika* Mladočovské Vidle určeného občanům celé obce, ba dokonce knihovně Parlamentu ČR (v rámci povinného výtisku), nebo třeba jen *na občerstvení* pro některé Mladočováky, kteří pošilhávají po pergole v Zrnětíně, kde by se jednoho dne mohli sejít (pokud by to Zrnětínským nevadilo).

Mladočováci při pálení čarodějnic jsou totiž omezeni na soukromé prostory velkoryse poskytované panem Mirkem Rejmanem, z tábora ale prakticky pravidelně nevyužívají nic. Úvaha, zda by se v táboře nenašel nějaký čas pro koupání veřejnosti či se nezaručily prostory pro pravidelné užívání Mladočováky i v létě, se zde nabízí. Je totiž škoda, že prostor bývalé školy v Mladočově se stává jaksi izolovanou enklávou, vesnicí ve vesnici.

Pod bodem *Různé* pouze opětovně zazněla z publika otázka **osadního výboru pro Mladočov**, není jasné, čeho se obec bojí a proč je zatvrzele proti němu, když Mladočov nemá žádného zastupitele, a navíc se u kanalizace ukázalo se, že je obec odtržená od této místní části obce, protože nezná všechny názory a vůli všech zdejších občanů. Zřízení výboru obce by nestálo ani grešli.

Tvrdit, že Mladočov je moc blízko na to, aby v něm byl osadní výbor, je stejné jako tvrdit, že nemá smysl mít obecní úřad pro různé části Prahy, protože se zástavbou prolínají, nebo tvrdit, že není třeba stavět pergolu v Zrnětíně, protože mají Lidový dům v Poříčí. V podstatě pan starosta na otázku neodpověděl, pouze řekl, že *když slušný člověk přijde*, vše se vždy vyřeší tak, jako tomu bývalo v minulosti než přišli Dudmanovi. A on je, zdá se, onen samozvaný arbirt, který zde káduje, kdo je a kdo není slušný. Diskuse o výboru uvázla mimo dané téma na tom, kdo je to slušný člověk. Na to ale pan starosta už nedokázal statečně odpovědět.

V podstatě i u soudu s panem Boštíkem jsme uspěli díky tomu, že jsme uměli prokázat, že nejsme prolhaní lidi a že svá stanoviska i hodnotící soudy máme nějakými reálnými podněty či fakty podložené. Očekáváme totéž od druhých, když něco řeknou, od zastupitelů tím tuplem.

Teoretická ožehavá otázka *"Mlexitu"* by byla také zajímavá (alespoň výsledky průzkumu veřejného mínění o ní), ale ta zatím pro nás není aktuální. I kdyby došlo k deregulaci zákona o oddělování obcí, vyjednávání podmínek oddělení Mladočova od Poříčí za stávajícího vedení obce by bylo teoreticky snadné, ale prakticky nemožné a jistě by nejspíš probíhalo za asistence policie. Zatím se zdá (čistě teoreticky), že větší naděje na osadní

výbor by Mladočov měl, pokud by byl pod větší obcí, třeba pod Dolním Újezdem.

Pan Boštík se pak v bodě *Různé* konečně k soudnímu rozhodnutí vyjádřil a připustil, že jeho žaloba nebyla úspěšná. Již ale nevysvětlil, jak si ten neúspěch vysvětluje. Navzdory rozsudku nás ale arogantně a neodůvodněně označil za lháře a násilníky. Bohužel už ale věcně nevysvětlil, na základě čeho konkrétního nás oba tak hodnotí. Bezodůvodně označit někoho za lháře či násilníka je stejně snadné jako plácnutí do vody. Stejně tak je snadné poslat někomu předžalobní výzvy a žádat kolektivně přes 13 milionů Kč bez uvedení věcných důvodů, než si své tvrzení uhájí u soudu. 26 občanům z osady Poříčí a Zrněnin na výzvách nejspíš nic neetického nepřipadá.

Místostarosta obce by svá slova ale měl konkrétními fakty podložit, jinak se dopouští pomluvy, neopodstatněného slovního napadení. Pouze dodal, že Neil je *magor*, že *boží mlýny melou a na každou svini se voda vaří*. Amen. Konec diskuse. Na takové "úrovni" se tedy na zasedání vede jednání. Zda je taková řeč důstojná místostarosty obce necháváme na čtenářích Mladočovských vidlí. Oceňujeme akorát to, že před Lidovým domem zůstává vždy tak nějak nad věcí a jako jediný nám dokáže navzdory všemu popřát dobrou noc.

Na jednacím stole by mohlo být prasátko (pokladnička) a kdo by jednal nevěcně či netransparentně, na místě by do něho musel zaplatit *daň z úhybu* a *daň z mlžení*. Kdo by chtěl sebrat Neilovi kameru, by zaplatil *pokutu* 100 Kč, za druhý a každý další pokus 500,- (jako za psa). Byla-li by to vůle občanů.

Karel Havlíček Borovský: Co jest obec?

Karel Havlíček Borovský (†35), básník, novinář, investigativní reportér, národní buditel, odpadlík z kněžského semináře, nekompromistní kritik katolické církve a celibátu, muž, na jehož návrh se přejmenoval Koňský trh na Staroměstské náměstí, názorově liberální ekonom, který byl proti dotacím, regulovanému hospodářství a který měl velice svěží názory na rozpočtovou politiku, podnikání, daně a peníze. **"Poznáme pak z toho, že vlastně není velký rozdíl mezi tím, jenž pro falešných peněz dělání ve věznici sedí, a mezi vládou, která beze vší hypoteky papírových peněz natisknouti dává."** Za první republiky byl jeho portrét na bankovce, ale dnešní režim si ho tolik necení, asi by byl na dnešní vkus málo proevropský a byl by za nemoderního přežilého vlastence.

Usiloval o to, aby probudil v českých lidech občanského ducha. Ve své esejí *Co jest obec* z roku 1846, která vyšla v tehdy jediných českých novinách Pražské nowiny, vyjádřil své myšlenky, které jsou i dnes svěží a obecně platné nejen pro malé vesnice, ale i větší společenství, jako je EU.

Vybíráme tedy výňatek z článku pana Borovského *Co jest obec*:

"Kdyby tak člověk jen po naší milé vlasti cestoval a všeliká místa a místečka navštívil, a pak odpovéditi

měl na tuto otázku, musel by asi říci: "Obec jest místo plotem ohrazené, nad každými dveřmi jest numero, v jednom domě bydlí rychtář, v jednom servus, v jednom slouha a v prostředku je louže." Nic víc? - Nic. - A proč tedy jsou ty domy a chalupy pohromadě? - Nevím věru, leda snad proto, aby, když jedna chytne, i ostatní lehce shořeti mohly. To by byl ovšem malý prospěch obce, ale jinak není. Lidé jsou pohromadě, bydlí jeden vedle druhého, v jedné obci, v jedné společnosti, ale nepomyslí a nevědí proč a nač. Nespácháme křivdu, řekneme-li, že snad z tisíce jednomu z našich krajanů nenapadlo, proč tak asi vedle sebe ve společnosti, v obci žijeme, proč nesedí každý člověk a každá rodina sama o samotě od ostatních vzdálena a oddělena. Věru bychom museli pochybovati o důstojnosti lidské, kdybychom náležitě a přísně vypočítávali a považovati chtěli, co člověk buď dělá neb s sebou dělati nechá, nevěda proč a zač.

Pouhé pohromadě bytí, vedle sebe bytí beze všelikého vědomí, bez vzájemnosti není ještě obec, a nejlepší příklad takové společnosti vidíme při stádě, které hnáno jsouc kamkoli od pastýře svého, ačkoli opravdu ve společnosti žije, přece žádných výhod z toho neužívá, ba naopak ještě škodu trpí, jelikož jedno druhému jen pastvy užívá a překáží. Nemůže se tedy stádo nazvati obcí, proto že jeden úd druhému nepomáhá, proto že nemají společného účelu svého. Tak též by se obcí nazývati neměla vesnice neb městečko, kde lidé pouze vedle sebe bydlí, toliko sobě překážejíce a škodíce, aneb aspoň žádného šlechetného vyššího společného účelu nemajíce. Proto jest obec, jest společnost, aby co jednotlivý sám dověsti nemůže, spojené síly dokázaly: pásti se ale může každé zvíře samo, k tomu nepotřebí stáda. Stádo jest jenom pro pohodlí pro zisk pastýře, ale obec má býti pro pohodlí, pro zisk všech.

Dobré příklady obce vidíme jen při tvorech, které nerozumnými jmenujeme, bezpochyby proto, že my jim sami nerozumíme: při mravencích a včelách. Tu nejlépe poznati můžeme užitek pravé obce, pravé společnosti, když vidíme, jak veliká díla provedou tak maličcí tvorové společně. Ba ještě více tvorové tito by bez obecného společenského zřízení ani obstáti nemohli, tak velice již do jejich přirozenosti vložen jest pud obecný, společenský. V tom ohledu tedy i samého člověka převyšují, který často dokonce osamotněle žije, neznaje ani dobrodiní společenských svazků. A kde i člověk opravdu zejména v obci žije, jak častokrát jej vidíme zanedbávati buď úmyslně neb z netečnosti všeliké povinnosti a výhody občanské, jak často ještě ostatním spoluobčanům svým na zkázu a na překážku bývá?...Každá dobře zřízená obec musí být ale jen založena na užitku a sice na užitku všeobecném. To jest každý jednatel musí z toho užitek míti, že v obci žije, sice jest tato obec špatná. Každá obec jest jakési obmezení svobody jednotlivců, člověk právě tím, že do obce vstupuje, k rozličným povinnostem se zavazuje, které by sic jinak (jako pouhý člověk osamělý aneb v rodině žijoucí) neměl, a k těmto povinnostem zavazuje se dobrovolně jen proto, že z toho spolku, od té obce za to větší užitek očekává. (Nebereme zde užitek jen ve smyslu nejhrubším.)

V obci platiti musí zásada: Něco za něco, nic za nic, a

čím více se obec drží té zásady, tím dokonalejší jest...

Samo sebou se již rozumí, že nemůže býti žádná obec jenom k prospěchu (pro užitek) jednoho neb několika málo osob, sice by přestala býti společností...Když člověk sám a dobrovolně k obci přistoupí, skoro vždycky celé zřízení její zná, a právě proto přistupuje, že se mu toto zřízení a tyto ústavy zalíbily, že souhlasí s jeho smýšlením. Takový pak oud obce, znaje zákony a účele obce a řídí se dle nich, jest vždy užitečný.

Naopak ale občané nepřístupivší dobrovolně k obci, a žijící v ní jen proto, že se tam narodili, neznají obyčejně (nemyslíme, že by tak vždy býti muselo) ani oučele obce své, ani zřízení (zákony) její, a takové občany neměli bychom ani občany nazývat, nýbrž vlastně nábytkem obce. Neboť zrovna tak, jako almara postavená k pohodlí mému v mém pokoji nemůže býti nazvána obyvatelem mého pokoje, proto že tam stojí nevědomky, a ne k svému, nýbrž pouze k mému prospěchu: zrovna tak obyvatele obce, neznající účele a zřízení její, a nepůsobící vědomě a samovolně k tomuto účeli nezasluhuje jméno občana, a není také oud, nýbrž nábytek obce...Občan neznající účele a zřízení (zákony) obce své, nevědoucí, co se v ní děje, jak se řídí, nechápající celé ústrojí její, nemůže také ani dobře znáti své povinnosti, tak jako ani svých práv nezná. Taková nevědomost a slepota občanů jest však k největší škodě celé obce (ovšem i všech občanů jednotlivých)...

Každému z nás budou následky té nevědomosti známy ze zkušenosti. Jak často vidíme muže jinak v privátním životě svědomité, kteří by žádným způsobem nikoho ze sousedů svých ani o nejmenší věc neošidili, proti státu jednati lživě a velmi ošemetně. Patříme na veřejné stavby, na silnice, železnice, na pacht, odvody k veřejným zemským potřebám a vůbec na všechno, co obec na své útraty koná, jaké se tu často dějí podvody.

...Tu pašováním, tu podvodnickým vyhýbáním se dani předepsané, tu uplácením, tu zas přijímáním úplatků, tu špatnou prací atd. atd., nejeden dle svého způsobu šidí obec. Ba tak dalece jest v tom ohledu cit kleslý, otupělý (neb vlastně neprobuzený), že takové podvody obce ani ve veřejném mínění hanebné nejsou.

Duch občanský, občanské smýšlení chybí v takových obcích, ve kterých občané ve správě obecní žádného podílu a hlasu nemají, o zřízení a účelech obce nic nevědí, kde se správa veřejně a všem před očima nekoná...Avšak i vzdělanější oudové takové obce, kteří o takových věcech dobré nahlídnutí mají, přece však zjevně nevidí, jakou cestou příjmy obecní jdou na vydání, aniž přesvědčení jsou, že se všechno dobře, moudře a spravedlivě řídí (poněvadž řízení tajné jest), i tito vzdělanější občané chovají k obci své vždy nedůvěru...Obci peníze nerostou, a co má, má od tebe a tvých spoluobčanů, co se jí uzme, uzme se tobě, a co se jí přidá, přidá se tobě.

Zcela jinak stojí obec, ve které občan sám své povinnosti a práva, zřízení a správu obce zná, kde se všechno přede všemi a veřejně jedná, a kde každý sám v řízení obce jistě přiměřeně má účastenství. Tam panuje duch občanský. Daně každý rád platí, nahlížeje potřebnost jich, a jsa přesvědčen o dobrém hospodářství s nimi, jakož i o tom, že čím víc daní dává, tím větší zas užitek bere...Takový nedůstatek ducha občanského zvláště

vadí při úřednictvě...Svůj úřad ne za povinnost nýbrž za odměnu svou, za prebendu považuje, a sám sebe místo za služebníka obce za jejího poručníka!..Obec sama, jako obec, nemůže mít žádného vlastního účele, nýbrž jenom jednotliví oudové její mají každý účel svůj, to jest, **obec jest pro občany, ne pak občané pro obec.**...Proč člověk do obce vstupuje než ku prospěchu svému? sice by mu lépe bylo o samotě žiti. Když ale obec sama občana pohltí, jeho jen co prostředku bůhví k jakým účelům užívá, tu jest obec sama vlastně jeho nepřítel, a on do obce vstupiv právě tomu za obět' padne, čemu se vyhnouti chtěl vstupuje do obce, t.j. nežije ve světě, jak by měl, sám pro sebe, nýbrž co nižší tvorové žije pro jiné.

Čím více podává obec občanům svým jistoty, pokroku a svobody, tím dokonalejší jest, žádná však obec, co svět světem bude, nepodá úplnou jistotu, nejvyšší pokrok a úplnou svobodu. (Pražské nowiny, 1846)

Zákon o svobodném přístupu k informacím č. 106/1999 Sb. (teoreticky)

Karel Havlíček Borovský by měl jistě neskonatou radost, že v ČR existuje zákon o svobodném přístupu k informacím, též známý jako InfoZákon č. 106/1999 Sb., pracovně Stošestka. Zároveň je to ostuda, že taková páka na úředníky vůbec musí být. Pokud obec sama nemá vůli poskytnout občanovi informace na pouhý ústní dotaz a není sama dostatečně transparentní (nezveřejní třeba sama jen tak všechny výdaje nad 10 000,- nebo předem podklady pro zastupitele), odvolá se občan na tento zákon.

InfoZákon existuje proto, aby měl člověk zákonné právo na ty veřejné informace, které drží obce, ale i další úřady, jako je ministerstvo, školy, nemocnice, pojišťovny, soudy. Nepřímou součástí tohoto zákona jsou i veřejná zasedání zastupitelstva (právo občana na účast), která jsou veřejná z jednoho prostého důvodu: aby zasedání nebylo jen setkáním nějakého tajného spolku, ale aby občan měl přístup k informacím, tedy **nejen k výsledkům** takových schůzí, ale k živému procesu tvoření rozhodnutí. Právo je tedy na žadateli informací a jejich poskytnutí **nesmí být podmiňováno vysvětlením**, proč se ptá. Zkrátka žádné: "A co se staráte? A proooč?" Protože Stošestka. O zavedení takového zákona zatím neuvažuje Severní Korea (KLDŘ).

Autory českého InfoZákona jsou pan Michael Žantovský a pan Oldřich Kužilek. Pan Kužilek stojí také za internetovými stránkami otevrenaspolecnost.cz, které obsahují mnoho rad pro občany: "**Poukazujeme na problémy, které ostatní nevidí, a přicházíme s inspirativním řešením.**", píše se na nich.

Co když nám obec neodpoví?

Pokud by povinný subjekt (obec zastoupená panem starostou Frantou) odepřel informaci (*neřeknu, neukážu, nedám*), občan může podat stížnost nadřízenému orgánu, třeba Ministerstvu vnitra, odboru správy, dozoru a kontroly (nebo Kraji), která obci "doporučí", aby informaci občanovi poskytla. Pokud opět neposkytne, opět si může občan stěžovat.

A co když přesto ani pak obec informaci neposkytne? Občan v takovém případě (až když to zkusil) může podat správní žalobu ke Krajskému soudu,

ale paradoxně musí zažalovat chudáka nadřízený Krajský orgán, a sice za to, že jeho rozhodnutí, tedy "doporučení" prakticky **vedlo opět k odepření informace**. A soud pak prý nakonec obci nařídí, aby informaci občanovi laskavě poskytl. V praxi to znamená, že obci je radno občanovi informaci raději poskytnout bez vytáček, případně je jí radno řídit se doporučením či stanoviskem toho nadřízeného orgánu stejně jako by to byl názor soudu.

Na stránkách *otevrenaspolecnost.cz* jsou humorné "dobré" rady starostům a starostkám, která řídit obecní periodika (zpravodaje). Vybíráme nejlepší rady:

Vážená/ý paní/e starostko/starosto,

možná jste nedávno usedl/a do svého křesla a potřebujete upevnit svoji pozici, abyste seděl/a pohodlněji. Přejete si opozici zadupat do země a dát prostor v radničním periodiku pouze správným názorům?

- Nejdůležitější je pohlídat si, abyste o své činnosti veřejnost informoval/a jen vy. Jinak by lidi nemuseli dobře pochopit vaše kroky. Jiné názory by mohly zkazit snahu zlepšit v obci vše.

- Do redakční rady pusťte jen správně zastupitele nebo členy rady a hlavní slovo si nechte. Nedovolte, aby se tam dostaly nějaké takzvané „autority“, které nepodléhají Vašemu vedení. Redakční rada by měla znít jedním hlasem a nepřipustit názorovou různost. Co by si jinak lidi o obci pomysleli?

- Neměla by vytvořit nějaká hloupá pravidla takzvané „objektivitu a vyváženosti“, kterými byste se pak při tvorbě periodika museli řídit. Navíc by ještě mohla sledovat, jestli je opravdu dodržujete.

-Redakci by měli tvořit pokud možno lidé, kteří umějí psát tak, aby vystihli Vaše cíle a záměry pro blaho obce... Samozřejmě si můžete nechat poradit a něco napsat od svých kamarádů, příbuzných, spřátelených firem a developerů, se kterými domlouváte projekty ke zlepšení života obce.

-Alternativní názory neuvádět! Není možné psát pořád o všem, co se bude na radnici dít anebo dokonce co se komu nelíbí. To by byl zmatek a někdo by mohl dobré záměry rozšťourat.

6.6. 2016 vyhlásila Otevřená společnost opět **soutěž Otevřeno/ Zavřeno**, do které občané mohou nominovat svoje zážitky (+-) s úřady, hodnoceny budou z hlediska kvality přístupu k informacím, účasti na rozhodování, svobody projevu apod.

Například na budově Městského úřadu v Litomyšli si už můžeme všimnout červené cedule (po pravé straně při příchodu), kde je napsáno: *Otevřeno*. Zvažujeme, zda i my nepošleme do soutěže nějaký ten příspěvek.

Zeptali jsme se obce dle Stošestky, aneb když je v pytli zajíc

Již loni na jaře 29. 4. 2015 schválilo zastupitelstvo sazebník úhrad za poskytování informací. (Podle § 17 odst. 3 InfoZákona). Kromě kopírování papírů, obec může ale také požadovat úhradu za **mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací**. Rozsáhlost si měří obec sama sobě a občan jen zaplatí.

Občan Luděk Bartoš se zastupitelstva loni otázel: "Tak to už se nemáme chodit ptát vůbec, že?" Odpověděl mu místostarosta Pavel Boštík (citace z pořízeného videozáznamu): **"Když seš drzgrešle, tak ne. Pokud jsi ochoten něco pustit, tak ano."** Pan místostarosta prohlásil, že některé občany tento ceník **stejně neodradí**. Patrně tím myslel, že je neodradí od kladení dotazů. To měl být také nejspíš původní účel zavedení ceníku?

I tak jsme se zeptali písemně s odkazem na Stošestku, na otázky níže. Po 14 dnech konečně dorazila k našim rukám od 10 minut pěšky vzdálené obce depeše doručená Českou poštou. Dostali jsme instrukce, že se máme až za týden dostavit pro odpovědi na obec, a až zaplatíme na místě za informace **výkupné 371 Kč**, dostaneme odpovědi. Zaplatili jsme celkem 300 Kč za údajné 3 hodiny mimořádně rozsáhlého vyhledávání.

Nám osobně nevádí nějaká ta koruna za kopírování apod. Nicméně za problematické považujeme účtování obce nám i poštovního - v dopise za 37 Kč se dozvíme, že informace jsou pro nás připraveny a kolik za ně zaplatíme ještě předtím, než zjistíme, co vlastně kupujeme, zda obec vůbec odpověděla a zda věcně. Stejná zpráva nám totiž mohla být doručena elektronicky, SMS, věc mohla být vůbec celá vyřešena až na místě.

Nám obec účtovala 3 Kč za kopii původní žádosti, kterou přitom máme už doma i s podacím razítkem obce, další kopii má od nás obec. Vůbec jsme ji nepotřebovali, jen odpovědi.

A skutečně jsme nemohli **aspoň letmo** nahlédnout, jak vypadají odpovědi, **co si vlastně kupujeme**. Pan starosta papíry pevně třímá v ruce, čeká tam na nás, aby nám je předal osobně. Můžeme čtenáře ujistit, že jsme neměli postranní úmysly zdrhnout bez placení. Z principu jen, pokud něco kupujeme, dbáme na to, aby v pytli nebyl nějaký ten zajíc.

Nejsme tak malicherní, aby nám zásadně vadilo porušení pořádkového termínu uvedeného v InfoZákoně na vyřízení žádosti, který je 15, nikoliv 22 dnů, které jsme zde ani neuvedli. S odpověďmi jsme ale spokojeni nebyli, protože v jednom případě dokonce nebyla věcná. Byl to zajíc v pytli. Pokusili jsme se ho chytit ještě na obecním úřadě, ale utekl a pan starosta nám s ním nepomohl a ještě se tomu smál. Nejspíš věděl, že tam je, proč by nám jinak nechtěl nechat jak podvodný trhovec nejprve nahlédnout do papírů, ať víme, co kupujeme, nebo nám být k dispozici, pokud něčemu neporozumíme.

Proti vyčíslené částce 371 Kč se ještě odvoláme ke Krajskému úřadu. Důvody snad máme: Vyhledávání informací není totéž, co jejich zpracovávání nebo snaha je zamlžit. Je málo pravděpodobné, aby by vedení obce, které je aspoň trochu kompetentní, muselo trávit 3 hodiny pouhým hledáním odpovědí na našich 5 otázek - *k čertu, kde jsem to jen založil?* To tam mají na obci takový binec? K účtování za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací by měla navíc přistoupit až po půl hodině (takže jim to

trvalo dokonce 3 a půl hodiny?) spíš taková obec, jejíž starosta není uvolněný (má i jiné zaměstnání).

Níže tedy přetiskujeme naše dotazy i s odpověďmi od obce zastoupené Františkem Bartošem a naším komentářem (glosou):

1) V jaké fázi je prosím plánování druhé etapy odkanalizování obce Poříčí u Litomyšle, a sice:

a) Požádala obec o poskytnutí dotace již na samotnou realizaci odkanalizování osady Zrnětín? Pokud ne, proč? Pokud ano, jak byla žádost vyhodnocena?

Obec: Obec Poříčí u Litomyšle, zastoupená starostou obce Františkem Bartošem, nepožádala k dnešnímu dni o dotaci na samotnou realizaci odkanalizování místní části Zrnětín. Momentálně probíhá mapování dotačních titulů a s tím souvisejících podmínek případné dotace.

Glosa redakce: Je polovina roku 2016 za námi a myslíme si, že by již mohli mít situaci zmapovanou, proto jsme se na to ptali. Do dalšího mapování přejeme hodně štěstí. Pokud by se peníze nenašly, pomůžeme na kanalizaci v Zrnětíně začít peníze vybírat přímo od občanů Zrnětína a Poříčí. Jelikož částka na jednu duši dosahuje obvykle až 100 000,- (vez DPH), bude třeba, abychom peníze do klobouku chodili vybírat každý

týden.

b) Pokud se nepokračovalo s plánováním kanalizace pro Mladočov, v jakém přesném momentu a proč se obec rozhodla v dalším plánování nepokračovat? Informovala o tom již někde v Poříčském zpravodaji?

Obec: Bylo nebylo....celá stránka s odpovědí obce popisuje dosavadní průběh celého plánování, které je obecně známé a na které jsme se

vůbec neptali.... Až se umořený čtenář přečte až dolů, přečte si toto: "...Z výše uvedeného zcela jasně vyplývá, že zatímco v Poříčí a Zrnětíně se mohlo, vzhledem k platnému územnímu rozhodnutí, pokračovat v dalších pracích na odkanalizování těchto místních částí, v Mladočově se tyto práce, vzhledem k odvolání, které podali výše uvedení občané, musely přerušit a čekalo se na závěrečné rozhodnutí krajského úřadu. Takže je naprosto zřejmé, že to nebyla obec Poříčí u Litomyšle, kdo se rozhodl nepokračovat s plánováním kanalizace v Mladočově, ale byli to někteří občané Mladočova, kteří svým jednáním a chováním zapříčinili, že momentálně je v Mladočově vydané pouze územní rozhodnutí."

Glosa: Nejde o seriózní odpověď na naši otázku. Nic jsme nezapříčinili. Někteří občané Mladočova se nemohli jen tak rozhodnout nepokračovat. Ledaže by byl Mladočov samostatnou obcí jako v minulosti, co by vsadila na přímou demokracii. Na co se čeká od zamítnutí odvolání dosud? Kdo tedy nepokračuje?

Obec si námitky a odvolání jaksi účelově po svém vykládá, co znamená *nepokračování plánování*, *kdo a čím to způsobil*. Je to dáno značným nedostatkem dobré vůle, snahou zamlžovat pravý stav věcí, nebo

nekompetentností? Odpověď na danou otázku, která nebyla věcně zodpovězena, bude potřeba reklamovat (podat odvolání).

Nyní již věcně: Mladočov má už dávno platné územní rozhodnutí, oproti Zrnětínu pouze **vydané s relativním zpožděním**. Proč se tedy už 9 měsíců nepokračuje? Jedno je jasné: Skupina Mladočováků plánování kanalizace ani neiniciovala, a ani neměla pravomoc ji zastavit (ať se nepokračuje), jen zpomalit (prodloužit) řízení. Tudíž logicky muselo další plánování (další kroky) ustát či pokračovat jedině z pravomocné vůle obce. Ta jediná proto nese i zodpovědnost za případné již proinvestované (rozfofrované) či účelně využitě peníze na její pouhé plánování.

Co je to vůbec nepokračování? Pokud se jen čeká na nějaké rozhodnutí úřadu, nikdy toto pouhé **čekání na výsledek** (rozhodnutí) běžného **řízení** nazývat nepokračování ve smyslu vzdání se plánu na něco (dům, garáž, kanalizaci). Ostatně k územnímu rozhodnutí ohledně části Zrnětína a zbytku Poříčí také nedošlo za jeden den, ale čekalo se na rozhodnutí, aniž by se musel úplně přerušovat plán. Jde o běžné správní řízení (žádost, námitka, rozhodnutí, odvolání, potvrzení), které podle okolností někdy trvá déle, někdy méně.

Polovina Mladočováků pouhým podáním námítky či odvoláním přece v žádném případě ještě nepřerušila plánování kanalizace, a už teprve ne, když jejich odvolání bylo pravomocně zamítnuto. Spíš jen morálně zasáhla do vůle obce, která doufala, že vše půjde rychleji a hladčeji, a nestarala se, že ve skutečnosti je víc lidí proti věci, což v námitce jen poprvé uviděla černé na bílém.

9.9.2015 bylo odmítnuto Krajským úřadem odvolání a právní moci tak nabylo územní rozhodnutí z Litomyšle, a dosud **do července 2016** nebylo vydáno (zažádáno?) povolení stavby, natož, aby se na nějaké dveře klepalo a škrábalo, kdo dá projektu v Mladočově peníze. A to je to, čemu se říká nepokračování v letislavním smyslu, v jakém se rozhodla obec odpovídat. Rozhodně to nejsme my, kdo by měl od daného data (9.9.) ve věci nějaké pravomoce (nepokračovat/pokračovat), ale obec. Teprve od 9.9. lze tedy hovořit o skutečném zjevném nepokračování či zastavení plánování.

Jsme to tedy nikoliv my, kdo v plánování kanalizace (po 9.9. 2015) nepokračoval, ale musí to být vůle obce, která k tomu má své důvody (na které jsme se ptali) a která za to nepokračování a také dosavadní investování do pouhého plánování nese zodpovědnost, protože **než nám vůbec poprvé předložila na stůl mapu** s tím, jak by to vypadalo, měla se víc ptát lidí a diskutovat s nimi o přínosu projektu.

Existuje ještě "nepokračování" v jiném smyslu: Mlčí o něm pan starosta proto, protože nechce přiznat, že přece jen obec (ne stavební úřad) naslouchala občanům Mladočova, protože přiznat to by byla ostuda a nebezpečný precedent, že slouží občanům a jejich vůli?

Pokud kanalizaci nechceme, tak o co jde? O informování občanů. Obec zůstává tím, kdo nedostal principu dobré správy kvůli špatné komunikaci s občany a tedy tím, kdo je za věc zodpovědný. Důkazem toho budiž třeba přesvědčení pana místostarosty, že všichni kanalizaci chtějí, až na pár křiklounů, které se ukázalo

jako zcela liché ve světle reálného počtu podpisů připojených k námitce nebo neoficiální tabulka poslána loni všem zastupitelům.

Naším dotazem dle Stošestky v podstatě dostala obec **výzvu se k tomu všemu přesně vyjádřit**. Místo toho, aby se hájila či omluvila, nestatečně zaútočila na skupinu Mladočováku tím, že naše podání námítky a odvolání označila za legislativní příčinu nepokračování plánování, místo běžné řízení, na jehož konci je nějaké rozhodnutí. **Až rozhodnutí (ne námitka) může plán ukončit, nebo mu dát zelenou, jako to bylo v tomto případě. Co a proč se dělo dál, byla jen věc obce.** S otázkou 1 b) se tedy obec nevypořádala, i když i to má v jistém smyslu informační hodnotu.

Ve Zpravodaji obce (léto/ 2015) stála poněkud zvláště formulovaná zpráva: Jelikož bylo podáno odvolání proti územnímu rozhodnutí v Mladočově a není momentálně možné odhadnout reálné zpoždění tohoto řízení, budou dále pokračovat přípravné práce pouze na kanalizaci v Poříčí a Zrnětíně. “Pan starosta sám správně predikuje, že odvolání bude zamítnuto, a že jde pouze o zpoždění, avšak jde o zpoždění nikoliv řízení, jako spíš ve věci vydání rozhodnutí. Měl napsat, že o projektovou dokumentaci “zatím” žádají jen pro Zrnětín, nebo že pro Zrnětín “už” můžou požádat a že je otázka času, kdy ho Mladočov brzy v konkrétních krocích celého procesu dožene. Někdo je prostě jen pomalejší, někdo napřed, plány zůstávají, nebo se mění z vůle obce.

Dokonce i kdyby někdo podal správní žalobu ke Krajskému soudu, ať rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání proti územnímu rozhodnutí přezkoumá, a měl aspoň jeden vážný důvod k napadení rozhodnutí, mohla by taková osoba požádat soud či spíš správní orgán v Litomyšli leda tak o okamžitý “odklad” výkonu rozhodnutí, nikoliv o zákaz dalšího plánování (leda tak v navrženém rozsudku).

c) Jaké byly již vynaložené náklady spojené s dosavadním plánováním 2. etapy kanalizace, ať už jde o obecní peníze či dotace poskytnuté k dispozici obci?

Obec: Celkové prozatímní náklady na přípravu dalších etap odkanalizování obce Poříčí u Litomyše a jejich místních částí činily **740 340,-**, z toho poskytnutá dotace 450 000,- Kč.

Glosa: Předčasný start stál Trstěnici při plánování kanalizace podle médií cca 1,8 mil. korun, ale v referendu, které následovalo až poté, ji nakonec odmítli. Obec Čistá utratila údajně za totéž 1,9 mil Kč. Naše obec se z toho mohla poučit.

V Mladočově, který ani ze zákona mít kanalizaci nemusí, měla být opravdu řádná a věcná diskuse, anketa a neměla se předčasně začít divoce roztáčet klika fofru. Na kanalizaci zatím vydělali spíš jen plánovači či projektanti. EU (lobbisté) chce odkanalizovat obce unie, ale každý Mladočovák nemá plat jako německá uklízečka.

Stojí za pohled i následující kalkulace: Média (Svitavský deník) uvádějí v případě obce Osík částku, kterou tam stála kanalizace, 160 milionů; počet napojených EO je prý 1115, což činí 144 497 Kč na hlavu, nikoliv na dům. Závazný mezní parametr **nákladové efektivity** projektu dle Ministerstva zemědělství je ale **pouze do výše 100 000 Kč/osobu** (bez

DPH), přesto k realizaci projektu došlo.

2) V rekreačním zařízení v areálu bývalé školy v Mladočově během posledních měsíců vyrostly přístavby a předpokládáme, že se tak stalo se souhlasem vlastníka pozemku, tedy obce. O jaké stavby se jedná? Jakým způsobem získal provozovatel areálu souhlas od vlastníka pozemku ke stavbě, proč o tom nebyla diskuse na zasedání zastupitelstva?

Obec: V rekreačním zařízení areálu bývalé školy v Mladočově by mělo být vybudováno 5 dřevěných montovaných chatek na pozemku p.č. 101/1 k.ú. Mladočov, na základě souhlasu vlastníka pozemku, to znamená obce Poříčí u Litomyše, zastoupené starostou Františkem Bartošem. Žádost nájemce areálu nebylo nutné projednávat v zastupitelstvu obce. Výstavbou chatek dojde k prokazatelnému zhodnocení objektu a obec Poříčí u Litomyše se na této akci žádným způsobem nepodílí.

Glosa: Podivné posuzování věci. “Zhodnocení.” Topíme se v té odpovědi jak dítě v hasičské pění. **Zvýší se stupeň ochrany důstojnosti hřbitova?** Podle jakých kritérií došlo ke zhodnocení objektu? A co jeho okolí? Jaké úroky z toho poplynout a komu? Komu a jak se co zhodnotí? Dostala snad obec chatky **darem**? Vybere víc na turistických poplatcích? Zhodnotí se objekt, nebo pozemek, nebo nějaký hrob vedle na realitním trhu? Bude zrušen poplatek za psa z Mladočova? Jak se zhodnotí cena nemovitostí v okolí dětského tábora? Přál by si někdo tábor mít blíže svého domu, aby se i jemu dům zhodnotil? Chtěl by si někdo postavit v rámci rozvoje obce nový dům blízko dětského tábora? Jsou i takoví.

Pokud je pravda, že tábor neplánovaně občas ruší noční klid, že se v jeho prostorách pije někdy alkohol, někdo z blízkých sousedů nahore na návsi či právě stojících u svého hrobu s tím může mít problém. Starosta, který žije v Zrnětíně, nemusí ani uznat důvod, kvůli kterému by ho měl takový občan kontaktovat. Měl by si však názor na věc od občana řádně vyslechnout a věcně na něho reagovat.

Blízko či v těsném sousedství tábora je také hřbitov (diecéze). Vlastníci hřbitova by ale měli pro zajištění piety (úcty) a důstojnosti pohřebišť pamatovat na zřizování ochranných pásem formou územních rozhodnutí.

Zákon o pohřebnictví č. 256 v ustanovení § 17 stanoví povinnost, že **ochranné pásmo okolo veřejných pohřebišť se zřizuje v šíři nejméně 100 metrů**. Stavební úřad může v tomto ochranném

pásmu zakázat nebo omezit provádění staveb, jejich změny nebo činnosti, které by byly ohrožovány provozem veřejného pohřebiště nebo by mohly ohrozit

řádný provoz veřejného pohřebiště nebo jeho důstojnost. Vlastník pozemku v ochranném pásmu má nárok na náhradu za prokázané omezení užívání pozemku. Náklady spojené s technickými úpravami v ochranném pásmu a náklady za prokázané omezení užívání pozemku v ochranném pásmu nese provozovatel pohřebiště. Vlastníci veřejných pohřebišť (zpravidla obce a církve) by ve vzájemné součinnosti s příslušným stavebním úřadem měli zákonem uloženou povinnost respektovat a ochranu místům posledního odpočinku zemřelých ve formě ochranného pásma poskytnout. (Dle právního odborného stanoviska vyžádaného si ombudsmanem)

Jakže to odpověděl pan starosta? Že se “zhodnotí” objekt. Pokud je to tak úžasná věc, proč se tím pan starosta nepochlubil na veřejném zasedání zastupitelstva? Leda že tak učinil jen vůči někomu osobně mimo veřejné zasedání zastupitelstva.

Pokud není právně ošetřeno, komu chatky patří, zda tomu, kdo je postavil, či tomu, na jehož pozemku stojí, doufáme, že to jednou neskončí soudním sporem, jaký vedla obec v 90. letech s Domem dětí a mládeže Svitavy, kdy ještě před ukončením sporu soudem obec objekt údajně obsadila, jak psal pan František Kučera a panu místostarostovi vadí, že o tom vůbec hovoříme, když jsme zde prý nežili. Nežili, ale umíme číst v publikaci, která o tom pojednává a kterou si vydala samá obec, což jsme si vyříkali i u soudu.

Nové přístavby byly postaveny před olistěním stromů, a to je vlastně jediný důvod, že jsme jejich stavbu vůbec mohli zaregistrovat. Pokud by se stavěly v pokročilejší vegetační době, byly by před očima mladočovského občana kvůli listoví stromů doslova a do lístečku skryté. Listy stromů ale za politickou netransparentnost (neprůhlednost) nemůžou.

3) Obec Poříčí u Litomyšle letos do 29. února mohla podat na MV žádost o dotaci na stavbu hasičské zbrojnice. Jaké byly plánované celkové náklady na její stavbu?

Obec: Obec Poříčí u Litomyšle, zastoupená starostou Františkem Bartošem, podala v únoru letošního roku žádost o dotaci na výstavbu hasičské zbrojnice. Mezi povinné přílohy této žádosti patřilo, mimo jiné, odborné stanovení ceny stavebních prací a dodávek, které činilo **7 000 000,- Kč**. Nejedná se o celkové náklady na stavbu, ty zůstanou neznámé, protože žádost byla odmítnutá.

Glosa: Neptali jsme se na to, jaké byly povinné přílohy pro MV. Jistě něco musel stát už i projekt, který také patří do nákladů. Obec tedy žádala o dotaci na stavbu něčeho, jehož celková cena byla a zůstává neznámá. Žádat o dotace, mít přislíbeno 10 % (z “neznámého”) od Kraje (je snad tento při slibování nekompetentní?), ale nevědět, kolik asi bude vše celkově stát, je dost zvláštní. To nezní zrovna nejzodpovědněji. Obec by teoreticky mohla mít rozdělné různé projekty (kanalizaci, hasičárnu), které by možná musela dofinancovávat z obecního rozpočtu či úvěrem.

4) V září roku 2015 zahájil Krajský úřad pro Pardubický kraj správní řízení s obcí Poříčí u Litomyšle ve věci porušení tiskového zákona. Prosím o přípravu

korespondence mezi krajem a obcí stran této záležitosti k našemu nahlédnutí.

Obec: Na tuto otázku Vám obec Poříčí u Litomyšle, zastoupená starostou Františkem Bartošem, odpovídá, že správní řízení uváděné v žádosti, zahájil a projednával Krajský úřad Pardubického kraje a ne obecní úřad Poříčí u Litomyšle. Proto Vám požadované dokumenty nemůžeme poskytnout.

Glosa: Ajaj, jaj. V tenise zahajoval hru prvním podáním McEnroe, proto se na výsledek zápasu zeptejte jeho a ne Borga. *Nemůžeme poskytnout, nebo nesmíme, nemusíme, nebo nechceme?* A také proto, že je dnes úplněk. A s kým pak to Krajský úřad projednával, sám se sebou? To vypadá, jako by se to Obecního úřadu v Poříčí vlastně vůbec netýkalo, nebo tomu obec nechtěla uvěřit. Pokud nám starosta (obec) odmítl informaci, kterou přitom obec drží, poskytnout, měl vydat protokol, z něhož by vyplývalo i řádné odůvodnění podle jakého konkrétního paragrafu příslušného zákona tak činí. Zadrhu si ani nemyslíme, že by byly dány nějaké důvody, proč by nám obec měla informaci vůbec neposkytnout, proto je pravděpodobné, že se odvoláme.

Konkrétní důvody pro neposkytnutí informací jsou uvedeny v Infozákoně 106, v § 7-11, jenž ani jeden na stanovisko obce výše nám jaksi neseď (*Obchodní tajemství? Soukromí fyzické osoby? Informace v zájmu bezpečnosti státu? Že by plnění úkolů zpravodajských služeb?*) Ostatně ani obec se na žádný z nich ve svém odmítnutí informace specificky neodvolává. Ledaže by si zastupitelstvo odhlasovalo tuto vyhlášku: *Informace se též neposkytne v případě, že by její poskytnutí mohlo obec uvést do rozpaků, ohrozilo vážnost vedení obce nebo pokud se tak ze své vůle rozhodne starosta obce.*

My se nezajímali, kdo co zahájil, ale žádali o nahlédnutí do korespondence mezi dvěma úřady, která leží na obci, která byla dvoustrannou záležitostí, a tedy jistě výstupy (reakce) musely pocházet i ze strany obce. Přinejmenším na ty bychom měli mít podle našeho soudu nárok. Přinejmenším.

Na úřad jsme pro všechny odpovědi přišli něco po 16:00 hodině v době úředních hodin, dříve ne, protože Neil ještě obracel seno. Pan starosta prý na nás čekal, paní sekretářka by to předat asi nezvládla, honem máme zaplatit, protože spěchá a **nedá nám to do ruky dřív než zaplatíme**. Chtěla jsem se aspoň mrknout předem, jak vypadají odpovědi, co vlastně kupuju, ale že ne. **Předali jsme tedy výkupné** a měli zakrátko cestu opět okolo úřadu, takže jsme mohli znovu obec navštívit a zeptat se starosty, který se na úřadě opět rychle objevil, aspoň na nezodpovězenou otázku ohledně kanalizace. Pan starosta odmítl odpovědět jasně a jednou provždy, zda kanalizace v Mladočově bude pokračovat či nikoliv. Svému jednání se smál. Větší frajer by přitom byl, kdyby nám to normálně hned předal a případně statečně odpověděl, pokud to z odpovědi není jasné.

Asi podruhé či potřetí se mu podařilo opět zavolat policii. Nejdříve jí volal s tím, že jsme si tam prý sedli (a prohlíželi odpovědi), ale že on musí odjet. Policie musela už málem uvádět do pohotovosti komando. My ho ale násilím nedrželi, aby si na pomoc musel volat policii. Jen jsme si chtěli na místě prohlédnout odpovědi (za co

budeme utrácet, či za co jsme utratili a proč jsme nedostali k nahlížení korespondenci mezi Krajem a obcí) a získat ústní doplnění k odpovědi na otázku číslo 1 b).

S policií jsme si pak akorát popovídali o komunální politice. Má za to, že moudřejší ustoupí, a že moudřejší máme být my, když ten druhý přece je, jaký je... Problém je v tom, že starosta obce by dle správního řádu měl občanům vycházet vstříc, jednat tak, aby jim nezpůsobil zbytečné výdaje. Navíc když si za něco zaplatíme, měli bychom dostat i věcnou odpověď. A stojí za pokus o ní žádat osobně než přes trapné stížnosti k nadřízeným orgánům či přes správní žalobu.

Navrhujeme tedy raději požádat o dotaci na projekt přestavby IC, nebo raději nové stavby policejní stanice v Poříčí. Vedoucím šerifem by měl být pokud možno někdo z rodin zastupitelů, nejlépe bratr pana starosty, který se již jednou dobře osvědčil, neboť prokázal svou fyzickou způsobilost vyhazovat opozici.

Poříčko sa súdí

“Člověk by nevěřil, co to dá roboty, vybojovat kúšček spravdnosti. A tak jak sa praví, že vrána k vráně sedá, tak by to mělo být aj u ľudí. A tak jak sa dajú rýchlo dohromady ľudé zlí, tak by sa mali dát dohromady aj ľudé dobří... Tož když sa má pasovať dobrý člověk s darebákem, tož je predem jisté, že to darebák vyhraje. A kór estli má dost' peněz... ale když sa dva ľumpi pustijú do sebe, tož z toho môže aj dobrý člověk aj něco získat,” praví strýc Pagáč v jednom z dílů známého seriálu.

I my už zde můžeme bez přehánění prohlásit, že Poříčko sa súdí, protože když dáme stranou nějaký ten rozvod, nějakou tu nešťastnou dopravní nehodu, tak víme aspoň o **čtyřech soudních sporech**, kterými občané vesnic Poříčí, Zrnětina a Mladočova momentálně zaměstnávají soudy, které navíc mají nějakou souvislost přímo s komunální politikou obce a o kterých zde můžeme trochu poreferovat:

Místostarosta Pavel Boštík → Dudmanovi

Starosta František Bartoš → Dudmanovi

JUDr. Pavel Nádvorník → město Vysoké Mýto

Dudmanovi → Krajský úřad Pardubického kraje

1) Žaloba pana Pavla Boštíka proti Dudmanovým.

Minule jsme psali o tom, že jsme loni obdrželi ve stejný den **56 obálek** s blížce nespecifikovaným tvrzením, že jsme napsali ve Vidlích 3 jakési nepravdivé údaje, a proto máme zaplatit do 4 dnů částku přesahující **13 milionů korun**. Ne, to nám neposlala mafie, nýbrž někteří občané (28) osady Poříčí a Zrnětina. Nakonec jsme obdrželi **žaloby dvě**, jednu tedy od pana místostarosty pana Pavla Boštíka, který už nežádal 600, ale jen 300 tisíc. 20. dubna 2016 vynesl Okresní soud ve Svitavách rozsudek (*Jménem České republiky...*), a sice že **žaloba se zamítá**. Žalobce nám musí zaplatit některé výlohy. Vypadá to, žaloba pana Boštíka pro něho byla poněkud za vlasy přitaženým a předražným projektem. Přítomen vynesení rozsudku byl u soudu i pan starosta Franta s dcerou. Asi aby věděl, do čeho jde.

Ve skutečnosti díky tomu, že nevyžíváme služeb právníka a hájíme se sami, makáme tak na pana místostarostu, kterému bychom jinak účet za právníka mohli (vlastně museli) prostřednictvím soudu předložit jemu. Samozřejmě, že se žalobce mohl odvolat, ale v tuto chvíli žádné nové zprávy nemáme. Vzpomínám si ještě, že jsem si pak na venku před vilou soudu neodpustila vůči těm dvěma pánům žalobcům: “*Vy jste si ale naběhli! Vy se ubijete sami.*”

2) Pokud jde totiž o žalobu starosty obce Františka

Bartoše, který požaduje po Dudmanových satisfakci 500 000 Kč (slevil z 1 milionu!) za údajné nepravdivé údaje, od jeho loňského podání žaloby k soudu loni, nebylo dosud nařízeno ani jedno jediné jednání. Ve skutečnosti jsme obdrželi těsně po vydání jarního čísla Mladočovských vidlí usnesení od soudu, který celé soudní **řízení přerušil** s tím, že: Podle §109 odst. 2, písm. C/ o.s.ř. *Pokud soud neučiní jiná opatření, může řízení přerušit, jestliže probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu.* Přerušení odůvodnil tím, že i pan Pavel Boštík podal také žalobu, která se projednává u stejného soudu s obdobným skutkovým tvrzením a že z hlediska hospodárnosti řízení *“se jeví účelným přerušit toto řízení do pravomocného skončení řízení (ve věci žaloby Pavla Boštíka) ve shora uvedené věci zdejšího soudu.”*

Pan starosta František Bartoš zastoupen JUDr. Mitrovičem se proti tomuto přerušení *odvolal*, že přece jeho případ je nutné projednávat zvlášť, protože je jiná osoba, one není pan Boštík a vůbec - že jsme mu uškodili ještě více než panu Boštíkovi, o čemž údajně svědčí už to, že obdržel Výzvu k podání vysvětlení, od předsedy fotbalového oddílu TJ Horní Ujezd, který je údajně zveřejněnými “nepravdivými” skutečnostmi pohoršen...Škoda, že se k nám nedostalo i ono “vysvětlení”, které bychom rádi viděli. Nevíme, zda oba žalobci aspoň spolu došli k dohodě o tom, kdo z nich byl uražen víc. Slíbili jsme, že o věci budeme čtenáře informovat, ale nic víc do dnešního dne k vleklé záležitosti nemáme.

3) Žaloba pana JUDr. Pavla Nádvorníka, našeho spoluobčana, proti městu Vysoké Mýto.

Pana Pavla Boštíka (i pana starostu Frantu a 26 dalších občanů obce Poříčí) má zastupovat JUDr. Denis Mitrovič z Týniště nad Orlicí. Ve skutečnosti přišel pan Boštík k soudu s jistým panem JUDr. Pavlem Nádvorníkem, našim spoluobčanem, kterého jsme ale za pana Mitroviče zpočátku považovali. Suploval jen zástupce pana Boštíka JUDr. Denise Mitroviče, o kterém jsme již trochu psali v zimním čísle Vidlí r. 2015.

Občan a novinář je oprávněn se zajímat o své politiky, i o to, s kým se stýkají a koho služeb využívají. Pan JUDr. Pavel Nádvorník ve skutečnosti není advokát, vzděláním je absolvent Policejní akademie, proto je jeho působení omezeno třeba v tom, že by nemohl zastupovat u soudu v trestním řízení a nesměl by si udělat advokátní zkoušku a zapsat se do ČAK. Titul JUDr. získal na Bratislavské policejní akademii, na té stejné, kde titul JUDr. získal

šéf Věci veřejné Vít Bárta s bráchou. Bohužel i tato akademie proslula skandály.

Dále jsme z důvěryhodných zdrojů zjistili další zajímavosti, a sice, že do léta 2015 pracoval dr. Nádvořík jako tajemník města Vysoké Mýto. Mimochodem funkce tajemníka je nevolitelná a odvolat či schválit ho může jen Krajský úřad. Dr. Nádvořík dal sám loni výpověď. Když totiž po volbách 2014 nastoupilo na úřad nové vedení a nový starosta, nelíbilo se mu údajně, jaké nové podmínky nový pan starosta nastolil a mimo jiné se z toho údajně psychicky zhroutil. (Dneska se vůbec každý snadno hroutí.) Městu záhy po jeho náhlém odchodu přišla *předžalobní výzva* (jako nám také od jistého JUDr. Mitroviče!), ve které za své údajné útrapy (zpochybnění kompetencí a ponížení) způsobené městem Vysoké Mýto po městu žádal **3 miliony korun!** Rada města si tedy odhlasovala, že se město obrátí na advokátní kancelář v Pardubicích. Časem město Vysoké Mýto, které samozřejmě nic nezaplatilo, dostalo od něho také "slevu", neboť v samotné žalobě na ochranu osobnosti po něm žádá už jenom **1 milion Kč.**

První soudní stání u Okresního soudu Ústní nad Orlicí, kde údajně občas dělá dr. Nádvořík soudce z lidu, je nařízeno na srpen. Jelikož neznáme stanovisko druhé strany, kterou jsme zatím ani kvůli tomu neoslovili, kvůli vyváženosti a objektivitě textu nebudeme zde ani my psát o tom, co jsme se k případu blíže dozvěděli při návštěvě městského úřadu ve Vysokém Mýtě. Byli jsme tam ale vítáni už proto, že jak město, tak nás žaluje jménem svého klienta stejný pán advokát. Vývoj zajímavého případu ale budeme dále sledovat.

(Foto: Vysokomýtský zpravodaj, 9/2013)

4) Správní žaloba Dudmanových proti rozhodnutí Krajského úřadu.

Další žalobu jsme tentokrát museli podat my, totiž Neil, ale zastoupen Věrou (už kvůli soudnímu tlumočení), a to ke Krajskému soudu Hradec Králové-pobočka Pardubice. Týká se případu *Pokousaná ruka*. Pouze pokud bychom chtěli proti rozsudku Krajského soudu podat kasační stížnost, ze zákona bychom se již museli na advokáta obrátit, ať ji napíše on.

Rekapitulace: Neilovi přišel někdy loni *příkaz*, že kousnul (modřina, oděrka) pana zastupitele Jiřího Rosypala, když ho tento vyzýval, aby odešel ze zasedací místnosti, proto měl Neil zaplatit pokutu 3 500,- za přestupek. Proti příkazu podal tzv. *odpor*, protože jednal jen v nutné obraně, nikdo jistě jen tak někoho nebude kousat.

Podle právního výkladu má **nutná obrana** určitá pravidla a liší se od krajní nouze. Když rozbijeme okýnko auta, abychom zachránili z horka psa či dítě, způsobíme škodu, ale nejednáme protiprávně, ale **v krajní nouzi**. Když Vám dá někdo facku, můžete mu dát silnější, ale neberte na něho raději nůž. To by možná byla nepřiměřená obrana, a tedy protiprávní čin. Ještě jednou, jaký je rozdíl mezi krajní nouzí a nutnou obranou:

Pokud sedíte za přepážkou v bance a přijde **ozbrojený lupič a chce peníze**, tak:

a) Vydáte mu je, čímž způsobíte bance škodu. Jednali jste ale v krajní nouzi, nešlo o protiprávní čin, nebudete

potrestán. Nebylo na výběr, jen peníze, nebo život.

b) Pokud se rozhodnete bránit, můžete tak činit pasivně (zkusit se schovat, či utéci), ale také aktivně - vytasit na pachatele svoji zbraň, postřelit ho či zastřelit. Volba byla na vás. Nešlo o protiprávní čin (vraždu), ale o nutnou obranu (zabití v obraně), smůlu má lupič, který riskoval a musel s tím počítat. Člověk nemá ale povinnost ustupovat bezpráví a **má právo se aktivně bránit**. V některých jiných zemích jsou ale jiné zákony, dokonce lidé mohou mít i povinnost pokusit se opustit svůj dům a nebránit se, což není případ ČR.

Po podání odporu začalo nové řízení, k němuž si správní orgán (právník města Litomyšl Mgr. Pavel Brandejs), pozval úzký výběr zajímavých svědků (z těch asi víc jak 30 osob): *starostu, místostarostu, oba zastupitele Faltysovy, zastupitele Jiřího Bartoše a Radima Bártu, pana Josefa Mlejníka, na poslední chvíli syna Jiřího Rosypala a ještě bratra starosty*. Nakonec po velmi dlouhé době vydal nové rozhodnutí, že svědkové vypovídali víceméně nevěrohodně, ale že je Neil

vinný z přestupku, protože kousnutí při obraně diktafonu a kamery, které způsobilo **modřinu a oděrku**, bylo sice nutnou obranou, avšak *nepřiměřenou* obranou a vůbec, že kdyby ihned po skončení zasedání odešel, mohl se situaci vyhnout. Chápejte tu absurdní logiku levné výmluvy: Kdyby nepřišel na zasedání vůbec, bylo by to nejlepší. Ale protože přišel, ztratil údajně právo na obranu. Žena se nepřiměřeně bránila násilně, protože kdyby odjela dřívějším autobusem, nemuselo k ničemu dojít. Jelikož se ale prý Neil dostal do *velice svízelné situace*, o celou třetinu mu milostivě snižují sankci.

Proti tomuto absurdnímu rozhodnutí Neil podal ke Krajskému úřadu odvolání, a sice, že *svízelná situace* je cosi, co by nemělo snižovat sankci, ale mít význam přímo na vyloučení protiprávního jednání. I Kraj šel, jak se nám zdá, *cestou nejmenšího odporu*, a odvolání zamítl s tím, že to prostě bylo nepřiměřené (bez jakéhokoliv racionálního odůvodnění) a vůbec, že se neměl po zasedání lidí vyptávat, jak se jmenují, a "vysvětlil", že když už, tak se **měl bránit jednou rukou**.

Jedna právnická kancelář na svých stránkách psala, že málokdy se stává, aby Krajský orgán zaujal jiné stanovisko než prvoinstanční orgán, údajně je to pochopitelně dáno i letitými vazbami, které správní orgány mají na orgány kraje. Nebudeme tu spekulovat, protože na Kraji možná pracoval i JUDr. Nádvořík, suplující JUDr. Mitroviče, zástupce Jiřího Rosypala, kterému rozhodnutí přisoudilo 90,- náhrady škody. Skutečnost je ale taková, že v případě přiměřenosti obrany to prý bývá prý někdy skutečně až soud, který ve sporné věci rozhodne. Nám až tak sporná ale vůbec nepřipadá.

Máme za to, že oba texty (jak rozhodnutí správního orgánu, tak i Krajského úřadu) obsahují nelogičnosti, jejich výklad zákona o právu na nutnou obranu je mylný a odůvodnění rozhodnutí tedy zcela liché (jak od Mgr. Pavla Brandejse, tak JUDr. Miroslava Mocka, MPA). Jsou tedy podle nás oba nezákonné. Rozhodli jsme se tedy požádat o odklad výkonu rozhodnutí a požádat o přezkum

celého rozhodnutí Krajským soudem podáním žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu. Zkrátka podali jsme tzv. **správní žalobu**, která se podává proti rozhodnutí o odvolání od toho druhého orgánu (Kraje), který souhlasí s rozhodnutím orgánu v Litomyšli. **Doufáme, že nám soud (nebo spíš zástupce Krajského úřadu) dokáže lépe vysvětlit, co je to nutná a přiměřená obrana, a jak si prakticky představuje člověka účinně se bránícího proti většímu (většině) jednou jedinou rukou.** Níže je ukázka (notně zkráceno) z Neilovy správní žaloby:

Krajský úřad, když už hledal viníka, který si všechno začal, a zasloužil si tedy podle všeho snad zbavení svého práva na obranu svou a svého majetku, měl spravedlivě zohlednit širší kontext situace a v můj prospěch jinou, důležitější skutečnost, kterou bych zde rád vyzdvihl: **přechod** ze slovní roviny **do fyzické roviny** konfliktu po zasedání zastupitelstva jsem neuskutečnil já, nýbrž právě někdo jiný, přičemž já jen pak ustupoval a nikoho nenapadal, neoplácel mu. A fyzické i hrubé slovní napadání na veřejnosti (*táhni do hajzlu*) má k protiprávnosti (provokaci) jistě blíže než dotaz na jméno. K fyzickému napadení mého majetku či mně samotného došlo před mou nutnou obranou dokonce několikrát. Krajský orgán však tyto okolnosti zcela přehlíží třeba s tím, že to údajně není předmětem řízení (nebo se to navzdory důkazům jeví nemožné), ale já mám za to, že to ale neznamená, že se nemohou započítat do okolností případu, právě těch okolností, které hovoří v můj prospěch...Zaprve jsem občany nevyzýval, ať mi sdělí svá jména, a za druhé činit tak není objektivně protiprávním jednáním či omluvou za napadení mně či mého majetku (diktafon a kamera) v hodnotě okolo 25 000 Kč.

Citovaná slova výše o tom, že jsem se lidí vyptával na jména nejsou úplně pravdivá. Pouze totiž v jediném případě jsem se jednoho, a sice bezprostředně nejbližší stojícího člověka (pana Lukáše Bartoše) přede mnou po zasedání zeptal, jak se jmenuje, hned když jsem si složil stativ. Byl jsem zvědavý, zda je třeba příbuzným někoho ze zastupitelů. Zeptal jsem se ho, snad trochu netrpělivě po právě proběhlém zasedání, které mě rozrušilo: "*Můžu zeptat, jak se jmenujete? Ty jsi Faltys...?*" Sotva se na mě přezíravě podíval a neodpověděl mi. Sám se raději než diskusi o komunální politice se mnou či s mou manželkou věnoval displeji svého mobilu a svůj politický úkol, kterým patrně byla pouze jeho fyzická přítomnost na zasedání, měl již splněn. Byl ale poté přímým účastníkem incidentu s napadením mého majetku, čemuž asistoval, což dokládají i fotografie z videozáznamu mezi důkazy.

Pokud byl přímým účastníkem incidentu a pokud mé dotazování na jeho jméno bylo pro případ údajně tak důležitou okolností, proč ho správní orgán v Litomyšli odmítl předvolat k podání výpovědi a místo něho si pozval třeba Petra Faltysa, co tam ani vůbec nebyl?

Krajský orgán se v rozhodnutí odvolává na videozáznam jako na stěžejší důkaz celého případu, přitom se mi to spíš jeví tak, že videozáznam pečlivě nezkoumal a zrovna moje údajné vyptávání se občanů patrně jen převzal od prvoinstančního orgánu. Počátek nejspíš má v křivém podání vysvětlení pana Františka

Bartoše, starosty obce Poříčí, který skutečně dle protokolu o výpovědi svědka ze dne 20. 01. 2016 sdělil: "*...pak jsem jen slyšel, jak pan Dudman obchází některé přítomné občany a žádá po nich, aby mu sdělili, kdo jsou, odkud jsou a co dělají na zasedání.*" Ne že by mně to nezajímalo, ale skutečně jsem občany neobcházel. Není vyloučeno, že správní orgán v Litomyšli se spíš o něho než o videozáznam opíral a přijal ho bez výhrad jako hodnověrné tvrzení. Výpověď pana Františka Bartoše u správního orgánu v Litomyšli byla přitom jako jedna z nejnevěrohodnějších a neodchýlenějších od faktů a videozáznamu a od vlastního podání vysvětlení na policii, kde sdělil, že žádný konflikt neviděl.

Důkaz:

výpověď svědka Františka Bartoše č.j.P 136/2015/Bra ze dne 20.01. 2016; videonahrávka P1060553-MissingAudio-P1060555.m4v, čas 00:21:52:01, končí zasedání, starosta již nereaguje, skládám si stativ a oslovuji Lukáše Bartoše a pak už nikoho dalšího.

Vysvětlení: zvuk v pravém sluchátku je z videa, zvuk v levém sluchátku pochází synchronně z diktafonu, jde tedy o 3 nahrávky původně předložené policii: 1. část videozáznamu P1060553.MP4, dále whole meeting original-17-6-2015.MP3 [zvuková nahrávka z diktafonu] a 2. část videozáznamu P1060555.MP4), přidal jsem tam **časomíru vlevo nahoře (hodiny: minuty: sekundy: pořadí videosnímku z počtu 24 videosnímků/sekundu)**

c) Krajský úřad vyslovil názor: *...obviněný uvádí, že ho krátce předtím chytil poškozený za krk, avšak právě z videozáznamu je zřejmé, že v okamžiku, kdy obviněný volá: tys měl ruku na můj krk", je právě poškozený skupince vzdálen a krajskému úřadu se situace jeví tak, že ruku na krku poškozeného mít nemohl.*" (s. 9)

Nejprve musím poopravit nejspíš jen přehlédnutí Krajského úřadu, který se musel splést, neboť místo "obviněného" v poslední větě použil slovo "poškozeného". Každopádně i toto stanovisko Krajského úřadu v této žalobě napadám jako **nepravdivé**. Opět totiž došlo k nepříjemnému fyzickému napadení, ze strany pana Jiřího Rosypala. Je totiž jenom přirozené, že slovní komentář nemůže být úplně synchronní se samotným hrubým až bolestivým fyzickým činem (prudké zmáčknutí krku), který trval vteřinu, ale že bude následovat (pokud vůbec) s mírným zpožděním za tímto činem, který byl rychlý, až nepostřehnutelný, a o to zákeřnější. Šlo o pohyb, který bych nazval "výpad". Ve skutečnosti kamera, se kterou jsem se pohotově otočil za agresorem, ho stihla ještě zachytit - jak se jeho natažená ruka v šedém tričku, (Jiří Rosypal) rychle vrací z natažení zpět k jeho tělu a půl sekundy na to, kdy to už komentuju, je pan Jiří Rosypal pořád se skupinou, v její těsné blízkosti. Bylo jen třeba při dokazování mého tvrzení mít vůli videozáznam velmi zpomalit **snímek po snímku (frame by frame)**. Můj komentář (*tys měl ruku na můj krk*) byl vlastně voláním o pomoc, že mě právě zase někdo napadl, aby mě nechali, nebo aby někdo k tomu vyzval druhé. Mám za to, že mi Krajský úřad neměl mou obranu označit za nepřiměřenou s přihlédnutím na svízelnou situaci, do které jsem se údajně dostal vlastní vinou, ani neschvalovat díky svízelné situaci snížení sankce (jako to

učinil správný orgán v Litomyšli), ale s přihlednutím už k ní označit mou nutnou obranu za přiměřenou, a vyloučit tak úplně protiprávnost mého jednání.

Důkaz: 17-6-2015-35796.jpg fotografie Jiřího Rosypala v tričku z videozáznamu z času 23:51:18

25:26:00 čas z videa, kdy říkám: *hej, tys měl ruku na můj krk..proč máš ruku na můj krk?* 25:25:12 čas videa, o sekundu dříve, z něhož pochází 1. ze série fotografií níže složka ruka-Jiřího- Rosypala: časově za sebou fotografie zpočátku natažené paže Jiřího Rosypala, 1. foto 17-6-2015-38139.jpg (z videozáznamu a času 25:25:12, v levém horním rohu obrazovky) → až po poslední fotografii 17-5-2015-38207.jpg (z času na videozáznamu 25:28:05), paže vrátila zcela zpátky k tělu a Jiří Rosypal je ale stále u skupiny za Lubošem Bartošem

B. Krajský úřad mi v rozhodnutí vysvětloval, že šlo o zcela nepřiměřenou obranu, protože jsem údajně místo stisknutí zuby (modřina a oděrka) měl zuby použít takovým způsobem, aby zanechaly *jen otisk zubů* (s. 8 uprostřed) , nebo jsem měl použít úplně *jiný způsob obrany* - měl jsem útočníka třeba odstrčit *jednou volnou rukou* (s. 8 uprostřed).

I toto stanovisko ve své žalobě napadám, protože jde najednou hned proti několika principům spojeným se zákonným právem na nutnou obranu, a sice:

- a) principu, že obrana má být účinná;
- b) principu zodpovědnosti útočníka
- c) proti pravidlu subsidiarity, která je ovšem nutná a vyžadovaná u krajní nouze, nikoliv u nutné obrany.

a) Pozastavuji se nad představou Krajského úřadu, jak pomocí jediné ruky (?) uplatňuji své zákonné právo na přiměřenou nutnou obranu. Ta má být účinná a důraznější než útok, aby pachatele odradila. Bylo by to proti přírodním zákonům, zvláště když mě ještě někdo vyšší a větší než já drží za druhou paži a kolem je připraveno plno dalších mužů. *“Právě touto rukou se mohl obviněný bránit, dle svých slov jí držel kameru, aby mu ji nemohli vzít,“* vysvětloval Krajský orgán. Jednou rukou jsem se tedy měl bránit proti mnohem vyššímu silnému muži? To je nesmysl, už proto, že nutná obrana, jak psal sám správní orgán z Litomyšle ve svém rozhodnutí, by měla být důraznější už jen z toho důvodu, aby došlo nejen k překonání přímo hrozícího či trvajícího útoku, ale i definitivnímu odrazení útočníka od dalšího útoku, tedy útočník v útoku nepokračoval nebo jej nezopakoval. (str. 6)

“A když mu kameru nemohli vzít, neboť ji držel, nemusel ani kousat,“ (s.8) vysvětluje dále Krajský orgán. Ale oni ji vzali, i když jsem si kameru držel. A dokonce i když jsem Jiřího Rosypala kousnul. A také můj diktafon. Totiž ta jedna moje ruka nedržela jenom kameru (aby mi ji nemohli vzít), ale současně neúspěšně odolávala trvajícímu násilí, fyzickému tahání. Ve druhé ruce (levá) jsem držel stativ a její paži mi přidržoval syn Jiřího Rosypala. Stačila by vteřina, kdybych kameru z ruky pustil a stáhli by mi pásek z krku ještě mnohem dříve.

Stanovisko Krajského úřadu, že jsem se kamery měl pustit a místo kousnutí do ruky, která se ocitla u mého obličejce, se bránit tou jedinou uvolněnou rukou, považuji obzvlášť za nešťastné, protože ve mně vzbuzuje

hlubokou právní nejistotu, že se dopustím protiprávního jednání, pokud nepustím z jedné ruky svou tašku, sápe-li se na ní třeba skupina nějakých osob, které mě drží za druhou ruku. Nesměl bych nikoho kousnout a své tašky se vzdát a bránit se jednou rukou. Mám za to, že je to nesmysl, protože to upírá občanovi zákonné právo na nutnou účinnou obranu. Použití nástroje či zubů nečiní samo o sobě obranu nepřiměřenou. Intenzita obrany, a tudíž i její přiměřenost není závislá na použitém prostředku, ale na způsobu jeho použití. Podobně pokud bych zanechal pouhý otisk zubů, šlo by o tak neúčinnou obranu, že by postrádala smysl co do účinnosti a útočník by to ani nemusel postřehnout. Takto není možné se bránit. Mám za to, že jsem zuby použil v okamžiku střetu “přiměřeně” (*reasonably*) až nedostatečně (stejně obě věci vzal) ke způsobu útoku, kterým bylo násilí snažící se překonat můj odpor. **Na pomyslné škále přiměřenosti použití zubů jsem se tedy nebránil zcela zjevně nepřiměřeně, jelikož jsem sice nezanechal pouhý otisk zubů, ale modřinu a oděrku, na druhou stranu jsem mu ale zase ani nevytrhl kus svaloviny.** Celá tato argumentace o přiměřenosti použití zubů je pro mě irelevantní či absurdní, protože mi věci stejně vzal, což jasně dokládá zvuková nahrávka. Jestliže moje obrana nebyla ani účinná, pak zpochybňuji smysl diskuse o nepřiměřenosti mé nutné obrany.

Důkaz: P1060553-MissingAudio-P1060555.m4v, čas, kdy potměný obraz, je 25:52 a křičím v čase 25.57, ať mi dají kameru zpátky, a v čase 25:28 pomalu hlasitost hlasu (už jen pořízená z diktafonu) klesá v levém uchu sluchátek, neustále volám, ať mi dá věci zpátky; v čase 26:45 jsem už zase u zloděje mých věcí (zvuk je tedy hlasitější), které jsem mu vytrhl (nedal mi je sám od sebe) a pak mě ale hned obejmul ze zadu Luboš Bartoš.

b) Ve svém závěru Krajský (i litomyšlský) orgán dokonce ani nevychází z reálného rozsahu poranění (modřina, oděrka), ale z údajných možných následků, což přece nelze mít za kritérium pro korektní právní závěr pro posouzení institutu nutné obrany, když riziko (nejistého výsledku) nese ze zákona útočník, nikoliv obránce. **“...riziko vyvolané útokem nese útočník a nikoli obránce.”** (Srov. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 339/2008, ze dne 26.3.2008)

c) Jak jsem již jednou uvedl v odvolání, odvrátit útok u nutné obrany si **nežádá podmínku subsidiarity** (že se bránící nemohl vyhnout útoku jinak), což platí jak v trestním, tak v přestupkovém zákoně (na rozdíl od krajní nouze). Nebylo tedy mou povinností hledat jiné způsoby aktivní či a pasivní obrany – praštit či strčit do něho stativem či se bránit jednou rukou. Zpětně tedy na mě Krajský úřad klade nereálné nároky co do mé schopnosti rozhodovat o způsobu obrany a schopnosti účinného použití jediné ruky.

D. Krajský úřad dále oponuje, že důkazem toho, že mi nikdo neublížoval a nechtěl ublížit (mírumilovné nálady skupiny) bylo to, že ani po mém kousnutí se na mě nikdo nevrhl (s. 9) , ačkoliv tento útok je údajně závažnější než odstrčení (třeba stativem).

Ve skutečnosti jde o jeho spekulaci. To nebyl útok,

ale obrana a není nutné srovnávat dva způsoby obrany, jen způsob obrany se způsobem útoku. Především ale můj údajný "útok" **kousnutím nikdo neviděl** a ani pan Jiří Rosypal po něm neprojevoval navenek ani fyzicky ani slovně jakékoliv známky zranění: místo toho se odebral s mými věcmi za jednacím stůl. Svědci rovněž později vypověděli, že o nějakém kousnutí se dozvěděli ústně od pana Jiřího Rosypala později (až na venku) či při odcházení z budovy. Jediný člověk, který údajně "viděl", že jsem náhle v polosedě přiskočil, kousnul a v polosedě odskočil, byl František Bartoš, ale ten si to vymyslel po půl roce a neshoduje se to ani s výpovědí Jiřího Rosypala, který tvrdí, že jsem se jen naklonil. Před tím policii tvrdil, že žádný konflikt neviděl. Krajský úřad tedy nemůže vědět, jak by ostatní lidé bezprostředně po kousnutí reagovali, pokud by si toho všimli. Brzy poté na mou fyzickou integritu a svobodu opět fyzicky protiprávně zaútočil Luboš Bartoš, který mě zezadu popadl medvědími objetím (*bear hug*) a vytlačil z Lidového domu, nikoliv proto, že jsem kousnul Jiřího Rosypala, když to neviděl. Navíc (ironicky řečeno) utrpěl těžkou ztrátu paměti. S odkazem na princip subsidiarity, který platí pro krajní nouzi a ne nutnou obranu, nebylo mojí povinností v rámci nutné obrany do Jiřího Rosypala strkat, takže úvahy o přiměřenosti použití statutu jsou pro tento případ irelevantní.

Důkaz, že nikdo neviděl akt kousnutí:

výpověď žalobce, výpovědi předvolaných svědků (Radim Bárta, Jiří Bartoš a jiní). Důkazy, že mě Luboš Bartoš, starostův bratr, vyhodil fyzicky z Lidového domu:

-výpověď žalobce a jeho manželky

-P1060553-MissingAudio-P1060555.m4v, čas 26:49:00 (*hej, hej, dej mi pokoj, já chci bránit manželka, co to je?, zavolej policii, prosím někdo, zavolej policii, nemůžeš dělat takhle*), až pod schody, kde mě pustil, jsem mohl logicky zapnout opět kameru a skutečně se znovu objevuje až v tomto momentu obraz.

- 30+ svědků, kteří to museli vidět, protože vyšli po mně, nebo stáli na venku před vchodem, mnohé odmítl správní orgán předvolat k podání svědectví a Luboš Bartoš obecně utrpěl ztrátu paměti (viz složka s očíslovanými potenciálními svědky incidentu ve složce identify-witnesses: 1. Luboš Bartoš, bratr starosty, 2. manželka Luboše Bartoše, švagrová starosty, 3. František Bartoš, starosta, 4. Adéla Bartošová, dcera starosty, 5. Jana Bartošová, manželka starosty, 6. Ladislav Kmošek, 7. Tomáš Rosypal, syn zastupitele Jiřího Rosypala, 8. ? snad další syn Jiřího Rosypala, 9. ?, 10. Josef Voral, 11. Růžena Voralová, 12. ?, 13. Magdaléna Doležalová, dcera místostarosty Pavla Boštíka, 14. ?, 15. Lukáš Bartoš, 16. ?, 17. ?, 18. ? asi manželka Jana Bartoše (19), 19. Jan Bartoš, 20. ? asi Anna Bartošová, 21. Josef Mlejnek, 22. ?, 23. ?, 24. ?, 25. paní Mlejnská (?), 26. paní Boštíková, manželka, místostarosty, 27. ?, 28. ?, 29. ? (muž, který bedlivě sledoval incident s ukradením kamery a diktafonu, ale nebyl nikdy předvolán k podání svědectví), 30. ?, 31. ?, 32. ?, 33. ?, 34. Jiří Rosypal, 35. Radim Bárta)

E. Podle stanoviska Krajského orgánu **nebyl** údajně **důvod volat policii**, (s. 9 v horní části stránky).

I tento výrok napadám. Krajský úřad toto tvrdí a paradoxně současně nevylučuje, že nastaly podmínky nutné obrany. Nutná obrana ale přitom v podstatě

nahrazuje služební zákrok policie, v té době pouze nepřítomné. Byla-li potřebná nutná obrana, byla potřebná i policie, která tam akorát bohužel nebyla.

Ve skutečnosti měl krajský úřad skutečnost, že jsem sám opakovaně volal, ať někdo zavolá policii (ať mou bezpečnost a obranu tedy zajistí ona), zohlednit jako další okolnost v můj prospěch pro posouzení přiměřenosti mé obrany, která rozhodně nebyla úmyslným útokem. Přání zavolat policii bylo nepochybně rovněž vyjádřením osobní volby způsobu obrany (byť více pasivní). Jestliže jsem opakovaně volal, ať někdo zavolá policii, znamenalo to, že se subjektivně vzato prostě necítím bezpečně, že jsem rozrušen a chci obranu a bezpečí, jakkoliv iracionálně se to může či mohlo jevit druhým jinak. Druzí to však ignorovali. ("Proč bych volal policii, ty vole? Vidíš ty lidi?") Místo aby takové dovolávání se pomoci policie vzali druzí občané **jako varování, ať mě nechají být**, že se jejich jednáním a tlakem necítím bezpečně, místo aby na mě přestali pokřikovat, prudce nechytali za krk (Jiří Rosypal) a šli domů, stále na mě vyvíjeli nátlak. Když jsem v rohu místnosti řekl, že se necítím bezpečně, ... : "*Tak táhni do hajzlu.*" Nejenže nikdo (30+ osob) policii nezavolal, ale ani se nenašel mezi nimi nikdo, ani třeba starosta obce nebo zastupitel Jiří Rosypal, který by nastolil pokojný stav tím, že by se do mě vcítil a řekl: *Hele, běžte všichni domů, zasedání skončilo, nechte ho být*. A nic se nemuselo stát. Takové volání po policii v podstatě bylo varovným signálem pro ostatní včetně Jiřího Rosypala, že mě má nechat být, bylo pro něho obrazně řečeno "**varovným výstřelem**", který ale nerespektoval. Nerespektoval to a pak se divil, že jsem ho při jeho útoku kousnul. Ať někdo zavolá policii, jsem před kousnutím žádal 15 (!)

Na okraj ještě zmíním, že krajský úřad ze svého rozhodnutí také vytěsnil výpověď moji manželky: Až po mém dvojím napadení se jí povedlo s policií úspěšně se spojit (až na potřebu zavolání), protože jedna osoba ji ještě v zasedací místnosti vytrhla mobil z ruky (*Ty nebudeš volat policii*) a podruhé jí jiná osoba (manželka a matka dvou zastupitelů) napadla fyzicky venku bitím pěstmi dozad znenadání uprostřed telefonování policii za rohem Lidového domu, kam utekla, aby mohla, jak doufala, vklidu zavolat.

Napadám tímto výše tedy i výrok, že policii nebylo třeba volat, a naopak mám za to, že by k mému volání po policii mělo být přihlédnuto jako k další okolnosti, že moje nutná obrana byla o to víc přiměřená.

Důkaz: videozáznam čas 23:22:00, od tohoto momentu jsem ještě mnohokrát před kousnutím volal policii. Manželka Věra mi říká anglicky v čase 30:39:00 (P1060553-MissingAudio-P1060555.m4v), že se ji někdo pokusil vzít mobil a dále že ji bila paní F. Proč by mi to říkala, kdy by to nebyla pravda? A že bychom se dopředu doma domluvili, že na videu jako zahraje takovou scénu, kdy mi to oznamuje, je vyloučené, protože něco takového jsme nemohli predikovat.

F. Krajský úřad se postavil za občany a zejména zastupitele Jiřího Rosypala, že pouze bránil své jakési

právo na soukromí a ochranu osobních údajů.

Přišel jsem tam s právem na informace a na názory zastupitelů i názory občanů na věci veřejné a kvůli zlepšení transparentnosti veřejné správy, jelikož z radničních novin se člověk toho moc věcně nedozví, pokud zrovna nebyl na zasedání. V neposlední řadě jsme byli s manželkou často po předcházejících zasedáních slovně nevybíravě tak napadání a pomlouvání, proto mám zapnutý diktafon a kameru i z důvodu naší ochrany pro zajištění důkazu pro případné pomluvy či falešné obvinění. Nepřišel jsem na zasedání zastupitelstva s motivem nahrávat soukromé projevy občanů a veřejných činitelů a narušovat tak něčí soukromí. Veřejné zasedání doznívá i po jejím ukončení starostou, který ho vedl, a nelze vést pedantsky ostrou hranici, kdy končí veřejná diskuse o věcech veřejných na veřejném místě a kdy se již jedná o projevy soukromé povahy.

Kromě toho s manželkou vydáváme věstník Mladočovské vidle (Ev.č. MK ČR E 22246.), periodický tisk, v němž informace získané na zasedání zpracováváme. Otázku natáčení či pořizování fotek na veřejnosti ošetřuje také občanský zákoník (novinářská licence) § 83 občanského zákoníku: *Podobizna nebo zvukový či obrazový záznam se mohou bez svolení člověka také pořádit nebo použít přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství.*

Jiří Rosypal je veřejným činitelem, který by měl snést větší míru oprávněného zájmu a pozornosti ze strany veřejnosti, jakož i větší míru kritiky než běžný občan. Skutečně nevím, jaká motivace či zájem vedly pana Jiřího Rosypala, zastupitele, k jeho jednání, co vlastně chránil, **čím může omluvit (?)** to, že se mi musel sápat po mých věcech a násilím vyrvát diktafon a kameru, podílet se na mém pádu ze stolu, zmáčknout mě na krku, jakým způsobem jsem ho ohrožoval, proč naopak nevolal po nastolení klidového stavu, nebo policii? Do okamžiku, kdy mi věci násilím vzal, uběhly sotva 4 minuty od ukončení schůze starostou. Krajský orgán spekuluje, že mi kameru nechtěl vzít, jen nebýt nahráván, sám pan Jiří Rosypal se ale takto vůbec nevyjadřoval ani v zasedací místnosti ani na policii **a dokonce i popřel, že by mi něco dělal či bral** a pan Radim Bárta správnímu orgánu sdělil, že ho moje kamera vůbec nezajímá. Pana Jiřího Rosypala jsem přitom s kamerou nehonil, objektivem mu nemířil do obličeje, nenahrával ho na WC či doma a ani jinak ho neobtěžoval. Ochrana soukromí či osobních údajů je zde tedy záležitostí **zcela sekundární**. Jedna věc je totiž pořizovat si zvukovou a obrazovou nahrávku, teprve druhá věc je, když bych ji chtěl zveřejnit a někdo se tím cítil nějak dotčen.

Krajský orgán ho obhazuje, že si asi hájil svoje právo na ochranu soukromých údajů či soukromí. Taková úvaha ale velice pokulhává.

...

G. Krajský orgán soudí, že výpověď svědků byla nejasná a nevěrohodná, a proto je třeba vycházet ztěžejně z kamerového záznamu. (s. 7 v dolní části)

Teprve krajský úřad jasně uvedl, že k posuzování věci je třeba vycházet ztěžejně z kamerového záznamu. Nesouhlasím však s tím, že je možné nevěrohodné výpovědi svědků jenom tak přehlédnout bez skutečné analýzy (třeba motivace ke křivé svědecké výpovědi) a závěrů... Já sám jsem přitom události detailně popsal policii dne 20.6. 2015 a od samotného začátku jsem sám od sebe policii sdělil, že jsem při obraně svých věcí kousnul pana Jiřího Rosypala.

Zde bych rád také upozornil na prvotní jednostranný zjednodušený přístup prvoinstančního orgánu k celému případu, kdy před vydáním prvotního rozhodnutí (příkazu) vycházel jen ze spisového materiálu a neměl ochotu mě aspoň jednou vyzvat, abych podal vysvětlení než vydá rozhodnutí. Jeho pozdější výběr svědků byl do určité míry nesystematický a randomizovaný, ani policie mnohé neidentifikovala (Adéla Bartošová, Lukáš Bartoš a jiní), zato některé (Vojtěch a Petr Faltys), co incidentu přítomni nebyli vůbec, si správní orgán v Litomyšli naprosto nelogicky k jejich údivu pozval k podání svědectví. Teprve až při dalším řízení vyšlo najevo, jak nevěrohodná vysvětlení někteří občané přišli podávat a že z nich nelze dělat objektivní závěry. Nesouhlasím proto s tím, že je možné nevěrohodnost svědectví svědků jako takovou bagatelizovat, jen tak lehce přehlédnout a nezohlednit tuto skutečnost v můj prospěch.

Důkaz: ...složka s očíslovanými potenciálními svědky (se jménem či bez) ve složce *identify- witnesses*, kteří nikdy nebyli předvoláni, ale museli vidět, jak mě Luboš Bartoš protiprávně vytlačil z Lidového domu

III.

Žalobní závěr

Z uvedených skutečností výše a z předložených důkazů vyplývá, že rozhodnutí žalovaný vydal nezákonně na základě nedostatečně zjištěného a zanalýzovaného skutkového stavu a nepřihlédl spravedlivě ke všem okolnostem. Žalovaný se nevypořádal řádně s otázkou, zda lze vyloučit protiprávní jednání. Na mou realizaci práva na nutnou obranu totiž nezákonně kladl takové podmínky a pravidla, které institutu nutné obrany ze zákona nepřísluší.

Návrh rozsudku (petit):

1. **Rozhodnutí Krajského úřadu** ze dne 01.06. 2016 Sp. zn.: SpKrÚ 36243/2016 OOPKŽÚ OVV, č.j. KrÚ 41787/2016, kterým se potvrzuje Rozhodnutí č.j. MěÚ Litomyšl 09081/2016, spisová značka P 136/2015/Bar ze dne 2016-03-3 **se v plném rozsahu ruší**.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, a to do třech dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku. Aby nedošlo ke zmaření práva na soudní přezkum, žádám též zdvořile krajský soud, aby této žalobě přiznal odkladný účinek výkonu rozhodnutí.

Neil A. Dudman

O vlkovi a jehňátku

Že důvody silnějšího jsou vždy lepší, vypráví následující La Fonteinova bajka:

Bylo nebylo, jeden vlk na úbočí kopce chlemtal vodu z potůčku, vzhledl a co neviděl: jehňátko zrovna přišlo k potůčku o něco níže a začalo pít. “To bude moje pozdní večeře,” pomyslel si, “kdybych jen mohl najít nějakou výmluvu, proč ji ukořistit.” Poté zavolal na jehně: “Jak sis mohlo dovolit kalit vodu, kterou piju?”

“Ne, pane, ne,” řeklo jehňátko, “jestli tam nahoře je zakalená voda, já to neudělalo, protože voda teče zhora od tebe ke mně.”

“Tak proč jsi mi loni nadávalo loni o tom čase?”, zeptal se vlk.

“Tak to není,” řeklo jehně, “je mi jen šest měsíců.”

“To je mi jedno,” zavrčel vlk. “Jestli jsi to nebylo ty, pak to byl tvůj táta,” a s tím pospíšil k jehněti a sežral ho. Než utichlo a stihlo vydechnout naposled, řeklo: “Tyranu poslouží jakákoliv výmluva.”

Hlas pro Brexit i z Mladočova

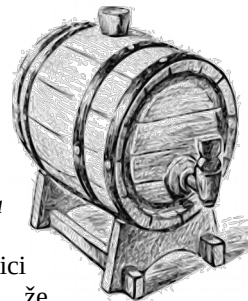
Stoupenci odchodu Velké Británie z EU zvítězili v demokratickém referendu. Sledovat průběžné výsledky referenda bylo napínavé jako nejlíp spát a sledovat celou noc vyrovnané závody šneků. Výsledek jsme oslavili stakankem skotské whisky.

Politici jsou v šoku, prý jde o vyšínutý nezodpovědný rozmar. Kde ale udělali soudruzi chybu, že zvítězil Brexit? Nejspíš nenaslouchali lidem a žijí v jiné realitě, než té, kterou svými rozhodnutími či pasivitou tvoří, a ve které pak žijeme spíš než oni my obyčejní lidé, kteří máme informace o dopadu unijní politiky z první ruky.

Máme za to, že Velká Británie zůstane stabilní, a až se zklidní Skotsko a Londýn, možná ani nebude další referendum o odtržení Skotska. VB si půjde svou cestou, pokud reálné odtržení od EU proběhne rychle, tedy bez zvyšování napětí. Zbytek EU se musí rychle demokratizovat (dát víc pravomocí Evropskému parlamentu a zrušit nikým nevolenou Komisi), jinak pomalu vyhnije či se úplně a nedůstojně rozpadne. Změna mentality bývá ale vleklá. Brexit a vůbec skutečnost, že se mohlo konat referendum, ale bylo pro EU poslední šancí. Názor není zločin.

Brexitu dávala přednost údajně spíš starší přihlouplá generace, vidláci, dělníci a rybáři. Nejspíš i díky tomu, že už nenavštěvovali školy a univerzity, nejsou tedy tolik ovlivnění prounijní výchovou k evropeismu jako mladší eurosaváci. Ve vlastivědě pro 1. stupeň ZŠ u nás i jinde se dětem také vysvětluje toto: “*Náš stát je od 1. května 2004 členským státem Evropské unie (EU), která usiluje o vytvoření jednotné Evropy - sjednocení všech evropských zemí. Evropská unie je seskupení států, které si navzájem pomáhají, společně hospodaří, spolupracují při ochraně životního prostředí apod. V EU jsou zrušeny vnitřní*

hranice mezi státy. Obyvatelé EU se mohou volně pohybovat po celém jejím území, mohou zde studovat nebo pracovat.” Zkrátka je to svaz, kde včera znamená již zítra.

Někteří politici nařikají, že euroskeptici jsou “extrémisté”, ale dost možná, že extrémisty zdravého selského, jejichž názory jsou pouze extrémně vzdáleny těm jejím, extrémně levicovým.

Co je pozoruhodné, je jazyková stránka věci, český název Evropská unie. Unie je z latinského *unus* – jeden. Nejspíš vědomě se slovo “*unie*” Čechům, aby se hned nevyplašili, přeložilo stylisticky vyšším slovem “*unie*”, nikoliv jako “*svaz*”. Anglické *Soviet Union* se česky běžně řekne Sovětský svaz, nikoliv Sovětská unie. Evropská unie se přitom rusky řekne (sjednoceně s názvem Sovětský svaz) *Jevropějskij sojuz* (zkráceně *Jevrosojuz*-*Евросоюз*, neboli EC).

Kdybychom už před více než 12 lety hovořili o EU coby Evropském svazu (*sojuzu*), asi bychom byli bdělejší a kladli si více otázek, řekli si: “No, moment, jaký zase svaz? Vždyť už jsme v jednom byli? K čemu je dobrý? Co nám přinese, co nám vezme? Potřebujeme, aby nám vládla pevná ruka osvícených západních politiků z Bruselu? Nebude to další RVHP? Že dostaneme peníze? Nebudeme ale muset za ně zpívat evropskou hymnu? Že budeme zpět v Evropě? A být v Evropě má jakou souvislost se zrovna panujícím režimem? Hitlerovské Německo nebylo v Evropě?”

V Čechách také došlo za poslední dva roky k velikému posunu v postojích vůči EU, začínáme se zamýšlet nad smyslem EU a toužíme po deregulacích v podobě návrhů na zrušení některých zákonů. Odhalovány jsou korupční aféry spojené s dotacemi, poukazuje se na stále bizarnější projekty sponzorované pomocí grantů a eurofondů (různé operační či jiné programy) na zřízení muzea vlaštovky obecné a křečka polního, které v řízení o poskytnutí dotace mají o bod více, čím více slibují pěstovat myšlenku jednotného evropanství. Občas vypluje na světlo, že nějaký ten projekt se někdo pokusil tlačit (lobbovat) po stranické linii (krátkodobý účel světlí prostředky). Na kriticky důležité projekty by po 25 letech tržní ekonomiky ČR mohla mít peníze už sama. O výhodách eurofondů jezdili ale i někteří čeští odborníci povídat do Minska či Petrohradu. Naposledy jsme slyšeli, že peníze vážně dostal třeba projekt na výzkum spánku mouchy.

Je to neuvěřitelné, že Brexit prošel, už proto že ještě donedávna, byl-li někdo proti EU, byl proti Evropě, proti míru, solidaritě a pokroku, byl populistou a možná to byl fašista a ruský agend. Ostatně nějaký společný nepřítel (hrozba, který má Evropu víc spojit, se vždycky hodí - třeba Rusko. I k obrácení hněvu k zástupnému viníkovi problémů.

V Mladočově máme jednoho takového voliče Brexitu, Neila, který byl oprávněn coby poddaný Jejího Veličenstva účastnit se referenda o odchodu či setrvání Velké Británie v EU. Obálka s předplaceným poštovním odešla z pošty v Dolním Újezdě. Mimochodem v ČR žijí počtem celé dva Dolní Újezdy Britů (cca 6 000).

Neil zaškrtl křížkem *leave* (lív, odchod). Proč to udělal

Brit, který přitom žije mimo Velkou Británii mnoho let s občankou jiné členské země, dokonce z bývalého socialistického bloku? Proč volil Brexit?

Mýty a fakta (částečně vzato z brožury Svobodných a doplněno):

EU zajišťuje bezpečnost zemí. EU není žádná vojenská obranná akceschopná aliance..., zatím nezajistila ani rázné dopadení převaděčů migrantů.

V EU je volný pohyb pracovních sil: Volný pohyb pracovních sil je sice možný, ale je komplikován mnoha byrokratickými restrikcemi. Dávno pominuly doby, kdy se pracovní síla stěhovala za prací. Dnes vidíme, jak se firmy stěhují za levnější pracovní silou, a to zpravidla mimo přeregulované území EU.

EU zajišťuje volný obchod: Obchod mezi členskými státy **nezajišťuje EU**, ale Evropský hospodářský prostor (EHP), což je separátní smlouva, a mimo EU je jejím signatářem i Norsko, Lichtenštejnsko a Island. EHP je v současnosti svazován regulacemi z Bruselu, ale i tak mají státy EHP, které stojí mimo EU, větší možnosti se škodlivé legislativě EU vyhnout, než mají členské státy EU. Z celkového počtu 30 000 evropských směrnic musely státy EHP stojící mimo EU přijmout jen zhruba **pětinu**, aby měly přístup na jednotný trh. EU má složitý systém cel, jejichž výnosy jdou do společného rozpočtu. Před vstupem do EU se říkalo, že nebudeme potřebovat celníky. Opak je pravdou. Naše celní správa má nyní přes 7 000 zaměstnanců, což je více než kdykoliv dříve.

Kořeny evropské integrace

Základní principy bruselské integrace navrhl **Jean Monnet** (†1979), který se při tom inspiroval některými myšlenkami spojenými s Třetí říší a částečně i správním systémem sovětů. Hlavní myšlenkou bylo vytvoření nepolitického nadnárodního systému správy. Jeho návrh nikdy nesměřoval k federalizaci, která má neodmyslitelný politický obsah a vymezenou odpovědnost politiků. Skutečnost, že administrativa (nevolení úředníci) ovládne politiku a exekutivu, má být zamaskována institucemi, jako je například Evropský parlament. Pro povrchního pozorovatele se tím vytváří dojem demokratického zřízení.

A stanovisko Svobodných k uprchlíkům?

Drtivá většina migrantů jsou ekonomičtí migranti, kteří hledají naději na lepší život. Proto míří do států se štedrou sociální politikou v čele s Německem a Švédskem. Řešení přílivu migrantů není hledáno v jeho omezení či zastavení, ale v přerozdělení problémů, které přináší. Proto Evropská komise přišla s plánem povinných kvót. Merkelová i Juncker trvají na tom, aby se časem z povinných kvót stal stálý mechanismus přerozdělování migrantů. Řešením má být více solidarity a „více Evropy“.

Na věc panují různé názory. Na nedávné (3.7.) **Slavnosti na Růžovém paloučku** dostali slovo dva řečníci pokročilejšího věku: astrofyzik RNDr. Jiří Grygar a teolog Prof. Petr Pokorný. Mysleli jsme si, že něco povědí k historii Růžového paloučku, byť zahalené mýty, co nikoho nepohorší, že jen přečtou něco z Komenského

či Petra Chelčického. Nejprve ale pan dr. Grygar dal průchod svým emocím a odsoudil Brexit, a v souladu se svým nedávným mediálním prohlášením, že ČR by bez EU vyhnula, ocenil, že nízká porodnost se vedle řešení přílivem migrantů, kteří jsou také základem budoucího ekonomického úspěchu těchto zemí. S ekonomickým úspěchem asi mají uprchlíci ve svých zemích či pan dr. Grygar své osobní zkušenosti. Vyzdvihl hodnotu vědy, což je u něho docela pochopitelné (sám sebe přece hanět nebude), ale nespočítal, kolik grantů v životě již coby vědec od EU, kterou zcela nekriticky hájil, dostal.

Ne zrovna vyváženě a ne právě citlivě na dané složité téma pak promluvil druhý řečník (prof. Pokorný), který křesťanskou nepodmíněnou lásku, pomáhání a přijímání uprchlíků vyzdvihl nade vše jiné. Údajně nejsme žádná kolonie Západu, abychom se k němu kriticky vyhraňovali (s tím by asi ekonomka paní docentka Ilona Švihlíková, autorka knihy *Jak jsme se stali kolonií*, úplně nesouhlasila). Když ale pak nakonec paušálně přirovnal všechny uprchlíky k českému vzdělanému náboženskému migrantovi Janu Amosi Komenskému, asi to někomu už připadalo poněkud přitažené za vlasy, protože mu všichni netleskali.

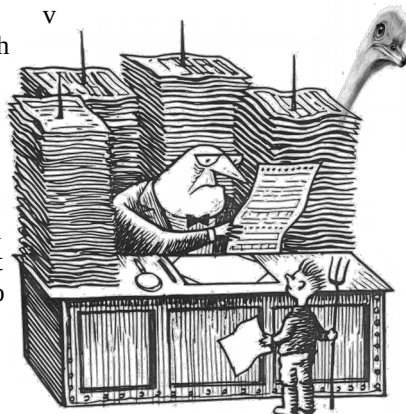
Okleštěná demokracie v rámci EU

Poslanci v naší Sněmovně nemají mnoho možností s evropskou legislativou něco dělat. Bylo by přehnané mluvit o tom, že ji schvalují. Poslanci pouze zvedají ruku pro její implementaci (evropským žargonem „transpozici“) do českého práva. Je to takový rituál, který lze označit za hru na demokracii. Vzhledem k tomu, kolik evropských směrnic se na poslance valí, stejně ani není realistické je všechny detailně projednávat. Evropská legislativa tvoří každý rok více než polovinu ze všech schvalovaných zákonů v našem parlamentu. V případě neschválení by z Bruselu přišly finanční sankce.

Tvorba unijní legislativy

Unijní legislativa vzniká v **Evropské komisi**. Začíná „objevením“ problému, o němž panuje přesvědčení, že by měl být (vy)řešen závaznou právní normou. Je lhostejné, kdo s ideou na přijetí právního aktu přijde – zda jednotlivec, region, organizované zájmy (zájmová skupina či její lobbisté), stát, některá z institucí EU či zda vyplývá z rozsudku Soudního dvora. Velmi často jsou to právě ony organizované **zájmy velkých výrobců**, které mají rozhodující roli při vzniku nové evropské legislativy. Úředníci Evropské komise nejsou pod dohledem veřejnosti a nemají ani **žádný mandát od voličů**. Nejsou odvolatelní ani nemohou být vyměněni ve volbách. Pracovníků Evropské komise je přímo v Bruselu **34 000** a vše zastřešuje 28 dosazených figur eurokomisařů. Další tisíce potom pracují v jednotlivých členských státech.

Europarlament je jediný parlament na světě, jehož poslanci nemají zákonodárnou iniciativu. Nemohou navrhnout novou legislativu, ani rušit stávající. Pouze hlasují o

zákoněch, které jim předloží Evropská komise. O některých typech právních aktů hlasuje Rada EU. Jediná instituce, kde návrhy vznikají, je ovšem Evropská komise.

Úředníkům nikdy nešlo o svobodu občanů. Proto svěřit vznik legislativy do jejich rukou je z principu tragická chyba. Navíc mají **tvorbu zákonů v popisu práce**. A tak je tvoří. To je další principiální chyba. **Zákony mají vznikat, když je po nich nějaká poptávka**, protože současné nefungují správně, a ne proto, že někdo má v popisu práce vytvářet regulace. Evropská komise předkládá jeden návrh za druhým. Europoslanci ani nemají šanci si je prostudovat a už o nich hlasují. Tímto způsobem vzniká řada nesmyslných regulací, se kterými se velké podniky nemají takový problém vypořádat, ale pro malé a střední podniky, které jsou pilířem zaměstnanosti, znamenají obrovské překážky v podnikání. Firmy musí zřizovat speciální místa a zaměstnávat odborníky, kteří budou sledovat nové právní předpisy a jejich změny nebo kteří budou žádat o dotace.

Euro

Jakmile by Česká republika přijala euro, stala by se i součástí ESM (Evropský stabilizační mechanismus). Museli bychom ihned začít splácet náš podíl, který by činil **40 miliard Kč, a být připraveni ručit dalšími 310 miliardami korun**, které bychom byli nuceni vydat, jakmile by se rozhodlo o záchraně dalšího státu. Účast na ESM se vypočítává podle počtu obyvatel a HDP členských zemí. Nutnost participace v ESM je další důvod, proč Svobodní důrazně odmítají přijetí eura...Euro přineslo ve všech zemích, které ho zavedly, jen zdražování. Šlo by o daň za pracovitost a schopnost a po odporu nezodpovědnosti.

Duchovní koutek: Z ašrámu do kláštera (Kniha)

V záplavě různých brakových duchovních knížek se občas objeví taková, která není brak a opravdu zaujme. Třeba obrýleným obličejem staršího pána s ostrým pohledem. Je to kniha Jacquese Verlindeho (nar. 1947, řeholním jménem Joseph-Marie), belgického katolického kněze, který působí na katolické univerzitě ve Francii v Lyonu, původním vzděláním vědce, nukleárního chemika. Spolu se skupinou studentů založil v roce 1990 ve Francii komunitu s názvem Rodina svatého Josefa.

Je konec 60. let 20. století, na Západě bují ne moc organizované hnutí hippies, které se vyznačovalo protestem proti společnosti, hesly, jako je mír, láska, svoboda, nehonění se za kariérou, tíhnutím k volné lásce, komunám, pacifismu, LSD, ale také mysticismu, zejména k východním náboženstvím a filosofiím a s nimi souvisejícímu vegetariánství. V Čechách to byli vlasatci (máničky), většinou neprávem stavěni na úroveň příživníků, chuligánů.

V té době Jacquese Verlindeho silně oslovil guru **Mahariši Mahéš Jógi**, zakladatel **transcendentální meditace**, který ji přijel představit lidem na Západě. Jacques zanechal nadějně vědecké dráhy a následoval jej nejprve do Španělska a pak do Indie, kde

několik let pronikal do tajů nově objevené duchovní cesty, intenzivně se věnoval meditaci a askezi. Meditoval a pomocí stoupající energie kundalíni postupně v sobě probouzel různé čakry a s tím nabýval různých paranormálních šamanských schopností, tzv. siddhi, pro každou čakru jiných: levitace, kráčení po žhavých uhlících, jasnovidectví, schopnost mediumity - zachycovat informace atd. (To by se i nám docela hodilo, nepotřebovali bychom zákon Stošestku o otevřeném přístupu k informacím.)

Na obalu knihy se píše: *Po několika letech ale prožil nečekané oslovení Kristem, které ho přimělo k návratu do Evropy a ke křesťanství. Pochopil, že okultní síly neovládá, ale ony ovládají jeho. Autor hodnotí svou zkušenost s východní mystikou negativně. Křesťanům, kteří touží po náboženské zkušenosti Východu, přináší varování. Ale činí tak s mimořádným citem, přičemž argumentuje nejen na základě hluboké osobní zkušenosti, ale i pomocí solidních antropologických a teologických znalostí.*

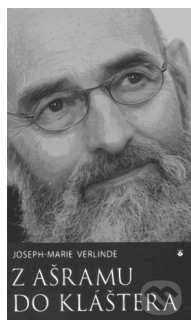
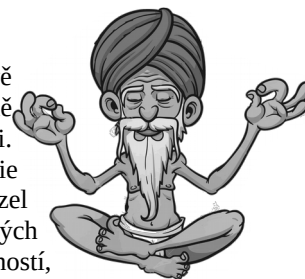
Má za to, že pokud člověk nedostal paranormální schopnosti přímo od Boha, který ví, co dělá, darem, neměl by se ale snažit nabýt (dobýt) těchto schopností sám pomocí "technik". Neměří tedy duchovní pokrok intenzitou mystických zkušeností.

Otec Verlinge srovnává křesťanství, hinduismus a buddhismus na pozadí jejich postojů k **lásce**, ale třeba i k **reinkarnaci** a **spáse**. Tam nás nespasí Ježíš, ale každý sám sebe, hovoří o východních náboženstvích. Popisuje, jak a proč oběma východním náboženstvím **chybí především aspekt milosrdenství a lásky**, který u nich vidí spíš jen povrchní, jen na počátku takových cest. Z podstaty těchto náboženství vyplývá, že relativizují mnohost věcí (všichni jsme jedno) a jejich cílem je rozpuštění individuální ega (já) a jiných údajných iluzí. "Já" zde není "sjednoceno" s ostatním, ale "pohlčeno". (Snad bychom to mohli přirovnat ke způsobu, jakým chtějí politici realizovat evropskou integraci – jeden superstát, jeden evropský národ, ne federaci států). Úkol je zničit iluzi individuálního vědomí. Naše já je pak rozpuštěno v absolutním božském bytí. Ale jestliže já je iluzí a neexistuje, kdo je pak ten, který by tu měl milovat?

Autor odmítá tedy i oblíbený obrat "rozšíření vědomí", protože *ve smyslu, v jakém jsme jej definovali, vědomí přestává existovat, přestává existovat subjekt, jemuž bych činnost přisoudil.*

Milosrdenství autor nevidí tam, kde na život druhých nahlížíme z pohledu hinduistické karmy (koloběh životů a smrtí, příčin a následků).

Totíž jakákoliv naše láskyplná pomoc, třeba s využitím praktických výsledků okultních sil (reiki), znamená dle autora i východních učenců západní deviaci, vměšování se do osudu druhého, který si

**Těší mě. Já jsem Pepa Novák,
i když neexistuje nic takového jako "JÁ"...**

strádáním pouze odpykává trest za své skutky z minulého života. Ind by to ale prý chápal tak, že nešťastníkovi svou netečností prokazuje laskavost tím, že respektuje jeho karmu (trest si musí odžít) a nezasahuje do něčeho.

Musela to být proto Matka Tereza, nikoliv zámožný hinduista z vysoké kasty, kdo se ujal chudých v Kalkatě. V praxi tedy přístup k nemocnému, hladovému a umírajícímu na chodníku vypadal pro autora tak, že ho jeho guru jen překročil s postojem *“to je jeho karma”*. Evropan to může vnímat jako velice nehumánní projev netečnosti a pasivity k bližnímu: *“...přstrosí taktika, popření zodpovědnosti skrze zákon karmy a nakonec samotné popření bolesti rozpuštěním iluzorního subjektu...”* Přitažlivost východní mystiky u západních lidí si pak vykládá takto: *Mystika sjednocení má úspěch tam, kde lidé nedokáží unést svou svobodu, zodpovědnost a jedinečnost*, říká kriticky autor. Lev Nikolajevič Tolstoj, veliký humanista, byl ke konci svého života také ovlivněn východními myšlenkami. Avšak Tomáš G. Masaryk, který ho v Rusku navštívil, se právě v nich s Tolstojem rozcházel (nesouhlasil s jeho pacifismem) a hovořil, že jde o *buddhistickou nečinnost*.

Reinkarnace v hinduistickém systému neustálého zrození a umírání přitom dle autora, který čtenáře na to upozorňuje, není nic pozitivního, jako spíš trest za skutky v tomto či minulém životě, které si odpykáváme tím, že jsme se znovu narodili. V roce 543 církev teorií reinkarnace (metempsychózy) odsoudila coby neslučitelnou s křesťanskou vírou. *“A já bych se měl na zemi zdržovat pokračujícím převtělováním? Na co bych čekal? V co lepšího bych doufal než v božský život, který je mi nabízený ve vzkříšeném Kristu? Pro věřícího je perspektiva reinkarnace nejenom absurdní, ale také zcela neslučitelná s jeho vírou,”* vysvětluje křesťanský autor knihy.

Belgický biskup Mons. Leonard v předmluvě ke knize shrnuje: *“Hinduismus a buddhismus stejně jako křesťanská víra také pěstují zvnitřnění a utíkají od rozptýlení v marnostech. Avšak zatímco tyto nauky vedou člověka do jeho nitra jen proto, aby se jeho osobní já rozpustilo v nerozlišené prázdnotě, křesťan se obrací sám do sebe v touze setkat se s vnitřním Pánem, který ho vyzývá k růstu skrze pouto lásky...Tam pak objeví svrchovaně laskavého a adorace hodného Pána, který převyšuje svět i naše já a který v Ježíši přišel spasit svět a proměnit naše srdce.”*

Autor knihy má za to, že mnozí vyznavači esoteriky přebírají tu kousek z jednoho, tu kousek z druhého náboženství či filosofie, odvážně míchají protichůdné koncepty do duchovního koktejlu, případně zavrhuje křesťanství a uznávají buddhismus, což bere jako kulturní patologii. *“Určitá fascinace novostí, nebo dokonce exotismem dnes bohužel mnoho křesťanů přivádí k většímu zájmu o hinduismus a buddhismus než o své vlastní náboženství. Většina z nich má o své víře jen velmi povrchní znalosti a nevlastní nástroje rozlišování, které by je přivedly ke kritickému rozlišování.”*

Praktikantům různých meditací, ale i cvičení, jako je jóga, připomíná, že to, čemu se říká na západě jóga,

neboli “cvičit jógu”, je jen jedna malá část několikastupňové duchovní cesty, která se celá jmenuje jóga a je doporučenou součástí hinduismu. Na druhou stranu mu mohou čtenáři vytknout, že jsou lidé, kterým jóga (cvičení i celý systém) pomohla přiklonit se zpět k životu (třeba po těžké autonehodě).

O západních vyznavačích esoteriky autor zobecňuje, že převzali řadu představ a praktik hinduismu, ale využívají je nevědomky mimo duchovní kontext této velké náboženské tradice, který je právě neslučitelný s evangeliem, na které se ale také odvolávají. Domnívá se tedy závěrem, že je možný spíš jen dialog mezi náboženstvími: *“Věřit, že lze beztrestně přejímat zásadní představy náležející jiným kulturám, aniž by přitom došlo k vnitřním otřesům a zpochybnění některých domácích hodnot, je nebezpečnou iluzí...nemyslím si, že by mísení identit přinášelo nějaké obohacení...Copak nejsme právě v okamžiku konfrontace s alternativami, které nejsou s našim postojem smířitelné, pozváni, abychom s větší hloubkou zopakovali své zásadní volby a ještě víc se přimknuli ke svému dědictví v jeho specifičnosti?”*

Jestli má mít čtenář k této knize výhrady, tak třeba v tom, že kniha je vedena formou rozhovorů, což ji činí sice velice přehlednou, nicméně není ale jasné, kdo se vlastně ptá, zda autor sám sebe, nebo někdo druhý. Bylo by tedy vhodné představit, kdo vlastně knihu napsal, kdo se za ní skrývá.

Dále se také vkrádají úvahy, zda autorovo náhlé propuknutí v nekončící pláč nad dotazem francouzského lékaře v Indii: **A co pro Tebe znamená Kristus dnes?**, nemuselo mít příčinu jen v nějakém duchovním procitnutí, oslovení Kristem, ale v prosté fyziologické příčině: stresu z odloučení od domova, askezi a vlastně i citovém strádání s přísnou stravou. Po čase si mohl způsobit vyčerpání živin zejména bílkovin potřebných pro tvorbu endorfinů, které mu možná chyběly (a proto se tak snadno rozbředl). Třeba i z nostalgie po domově mohlo být slovo Kristus vyslovené v rodném jazyce autora jen poslední kapkou, jen spouštěčem slz.

Západní člověk navíc nemá tak velké slinné žlázy a slinivku produkující enzymy k trávení sacharidů jako Indové, kteří jsou geneticky předurčení k efektivnějšímu trávení (využívání živin) vegetariánské stravy složené převážně ze sacharidů (rýže, fazole) se silným kořením než západní člověk. Koneckonců stejný francouzský lékař, který měl vyšetřit zdravotní stav západních praktikantů transcendentální meditace, došel k závěru, že u nich ve skutečnosti dochází meditací nikoliv ke zlepšení zdraví, ale k prostému předčasnému stárnutí, tedy jejich duše byla klidná, ale nešlo o duchovní pokoj, ale o *klid stáří*, duše se připravovala už na odchod z fyzického těla. Předpokládáme, že ani autor na tom tedy nemohl být po tělesné stránce o mnoho lépe.

Další věcí, kterou knize lze vytknout, je, že ačkoliv má autor špatné zkušenosti s daným typem meditace, může se čtenáři pak zdát, že mezi různými druhy meditací neexistují jiné typy užitečných meditací, které autor sám nepoznal a které člověka možná neodpoutávají od reálného života, ba naopak - činí ho spíš uvědomělejším, uvolněnějším a bdělejším k přítomnému okamžiku, ke svému okolí i k tomu, co se děje v jeho nitru, v citech a

myšlenkách, které jen pozoruje. Takovou může být například **meditace vhladu (vipassána)** pocházející z teravádového buddhismu (rozšířený třeba ve Svazu Mjanmar - kdysi zvaném Barma, Srí Lance a dalších zemích). Pravdu však má v tom, že se těžko hledá učitel (i v ČR) jakékoliv meditace, který by neměl přes ní vazbu na náboženství, jehož je taková meditace součástí. Ostatně i jedna z nejznámějších českých lektorek takové meditace vipassana Jitka Vodňanská, bývalá přítelkyně Václava Havla, se hlásí k buddhismu.

Dále by se knize dal určitě vytknout i široce pojatý název, jemuž obsah knihy (netvrdíme, že život autora) úplně neodpovídá, protože nevystihuje dostatečně ten přechod z *ašrámu do kláštera*, což je přece jen přechod z jedné krajní roviny do další krajnosti vymykající se životu běžného člověka. Jak se dostal až do kláštera v knize není popsáno. Chybí tedy jaksi II. část knihy.

Při kritice východní mystiky a srovnávání hinduismu a buddhismu s křesťanstvím (jeho láskou a milosrdenstvím) se nezabývá otázkou, co je to láska, jaký je její smysl. Zda láska je stále ještě láskou, je-li bezbřehá, není-li přísná, nemá-li hranice. Neurčí-li si, kolikrát má ještě jeden nastavit i druhou tvář.

Mýtus a fakt

Mýtus: *Podobné války, jaké vedou Dudmanovi s obcí, jen zdržují od rozvoje obce.*

Fakt: Pokud tomu tak je, chtělo by to navýšit ceník za mimořádné rozsáhlé vyhledávání informací, aby nikoho ani nenapadlo se jít na něco ptát a zdržovat obec od rozvoje.

Zákony? Jaké zákony? Není čas. Jenže jak už řekl T.G. Masaryk: *„Na lži a sebeklamu nelze stavět pokrok...“*

Mladočovské bylinky: řepík

Řepík lékařský je trvalka, která právě žlutě kvete na suchých mezích a stráních. Obsahuje hořčiny, kyselinu křemičitou, vit. K1, některé vit. B a mnoho dalších látek. Herbáře ho popisují jako bylinku na stimulaci žlučníku, činnosti jater a proti průjmu, bolesti ledvin i na kožní obtíže. Lze ho připravit jako nálev (čaj), nebo odvar (2 min.) Pokud se smíchá se šalvějí, hodí se jako kloktadlo na citlivé dásně.

Americký bylinář Matthew Wood, zkušený bylinář a autor několika knih říká o řepíku: *„Po celá léta jsem to používal tak často a tak úspěšně, že ho řadím mezi první tři z čtyř nejdůležitějších léčiv ve své praxi.“* Používá řepík **na snižování napětí v těle**. Totiž přesněji řečeno upravuje psychické napětí způsobené frustrací, hněvem z bezvýchodné situace, bolestí hlavy ze stresu. Napětí přitom přirovnává k napětí kocoura, kterému se až zježily chlupy na těle, když dal tlapku do zásuvky. Takové chloupky má na sobě i řepík. A na stejné je třeba jít homeopaticky stejným. Doporučuje 1-15 kapek řepíkové tinktury denně. Stačí rostlinu macerovat v lihu či slivovici.

Pozvánka

Přednáška ke 150. výročí Prusko-rakouské války a bitvy u Hradce Králové (Königrätz) pořádané Klubem oživení historie mikroregionu Litomyšlsko-Desinka v **Dolním Újezdě**
Kdy: 9.7. 2016 od 19.00

Kde: Dům s pečovatelskou službou
Přednáší: Mgr. Pavel Boštík

Sraz veteránů v Nových Hradech a v Proseči 9.7.

v 10:00 výstava v Nových Hradech, poté od 12:00 závod napříč regionem Toulcovy maštale s cílem v Proseči na nám. (v 14-16. hod)

Anglický koutek:

square baler /skvér bejl/ balíkovač sena

(malé hranaté)

hey bale /hej bejl/ balík sena

British subject /britiš sabdžekt/ britský občan (spíš poddaný)

citizen /sitizn/ občan

citizenship /sitiznšip/ občanství

plaintiff /pleintif/ žalobce, žalující strana

lamb /lemb/ jehně

supper /sapr/ večeře (poslední jídlo dne)

dinner /dinr/ večeře či spíš hlavní jídlo dne, které může být i dříve než večer

excuse /ekskjúz/ výmluva, omluva

EU /íjú/ EU

MPA /em pí ej/ magistr veřejné správy, úřednický titul (Master of Public Administration)

agrimony /agrimony/ řepík

Výzva: Ztratili se pštrosi

Ztratilo se 9 pštrosů. Řádí v okolní krajině. Potřebujeme je najít, zkrotit a dát do ohrady. Pomůžete nám s tím? Jsou někde v tomto vydání Vidlí.

Vtipy:

Přijde muž k právníkovi do kanceláře a ptá se, kolik si účtuje za své služby. "Mám taxu 1000 korun za 3 zodpovězené otázky," zní odpověď právníka. "A není to příliš vysoká cena?" diví se muž. "Je," povídá právník "a jaká je vaše třetí otázka?"

Dva soudci sedí v hospodě a jeden říká: Představ si, soused si mi stěžoval, že můj pes mu zakousl kočku, a protože to byla vzácná rasa, chtěl po mně 50 000,-, jinak mě bude žalovat. "A dal jsi mu je?, ptá se druhý soudce. "Dal." "Ale počkej, proč jsi mu je dával? Vždyť ty ani psa nemáš! Měl jsi to nechat dojít až k soudu." "No jo, ale co já vím, který vůl to dostane na stůl."

Soudní proces v Grónsku:

„Řekněte nám, kde jste byl v noci ze 14. listopadu na 20.března.“

Poděkování

Tento čtvrtletník je financován z našich soukromých prostředků (dle počtu stran stojí jedno číslo obvykle okolo 20 Korun mladočovských, 145 kusů 3-4 tisíce x 4 x ročně). Náklady na něho nezvyšujeme přechodem na barevné provedení, zlepšujeme ho spíš jen co do obsahu. S velkou vděčností nicméně děkujeme všem, kteří nám na jeho vydávání přispěli nějakou tou korunou, ale i svými nápady, vtipy, dobrým slovem či jinou pozorností.

Čtvrtletní věstník vesnice Mladočov. V elektronické podobě ho najdete na mladocov.cz. Číslo Léto/2016 vychází dne 6.7.2016. Ev.č. MK ČR E 22246. Vydává Věra a Neil Dudmanovi, Mladočov 7, 56964 Poříčí u Litomyšle, tel. 773 497 017, email: redakce@mladocov.cz